

ת"פ 11421/06/19 - מדינת ישראל נגד י"ב (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 11421-06-19 מדינת ישראל נ' י"ב (עציר)
לפני כבוד השופטת שוש שטרית
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הדס הוס-טודרוס ועו"ד מורן אלקבץ-עומסי
נגד
הנאשם
י"ב (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אלכס גאוסקין

[פרוטוקול הושט]

הכרעת דין

הנאשם עומד לדין באשמה כי תקף את סבתו, ילידת 1951 וגרם לה חבלות של ממש - עבירה לפי סעיף 368 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

עובדות כתב האישום

1. כרקע לעובדות כתב האישום צוין כי הנאשם יליד 1991 מתגורר עם סבתו ת"מ (להלן: הסבתא או המתלוננת) בביתה שבאופקים.
בבוקר יום 31.5.2019 התקיימה שיחה בין השניים במהלכה אמר המתלוננת לנאשם כי עליו לחפש לעצמו דירה להתגורר בה שכן היא מבקשת שיעזוב את ביתה. בתגובה ענה לה הנאשם שאין לו כוח בשבילה. בהמשך היום, בשעה 22:00 לערך פנתה המתלוננת לישון וסמוך לאחר מכן, בעודה במיטה, תקף אותה הנאשם בכך שחנק אותה, ומשזו הצליחה להשתחרר מאחיזתו בצווארה הכה הנאשם בפניה באמצעות גרב ובה אבן. המתלוננת הגנה על פניה באמצעות ידיה והנאשם הכה בידיה. בהמשך דחפה המתלוננת את הנאשם לאחור, לקחה את הטלפון הנייד שלה והצליחה לברוח מהבית, התקשרה לבתה א' ולמקום הוזעקה משטרה. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות בדמות המטומה בקרקפת פריאטלית דו"צ, נפיחות במרפק ושורש כף יד ימין דורסלי עם טווח תנועה מוגבל לרבות דימום בכף היד, נפיחות ורגישות סביב אורביטה שמאל, שטף דם סביב עין שמאל ואדמומיות בפנים והיא נזקקה לטיפול רפואי בבית החולים (להלן: **האירוע**).

תשובת הנאשם לכתב האישום

2. הנאשם אישר כי הוא מתגורר עם סבתו בביתה וכן אישר קיומה של שיחה ביניהם בבוקר האירוע אם כי לטענתו אינו זוכר את השיחה. הנאשם הכחיש כי תקף את סבתו ולמעשה כפר בכל העובדות המפורטות בסעיפים 3-5 בכתב האישום. אשר לחבלות על גופה של המתלוננת אישר קיומן במועד הרלוונטי אולם טען כי אלה לא נגרמו על ידו.

עמוד 1

בדיון שהתקיים ביום 16.9.2019 טען הסנגור לקיומן של **אינדיקציות למצב נפשי של הנאשם אשר יכול לעלות כדי סייג לאחריות פלילית** וביקש לזמן לחקירה נגדית עורכת חוות הדעת הפסיכיאטרית שבדקה את הנאשם. ד"ר הלנה בורבובסקי, מומחית פסיכיאטרית מטעם הפסיכיאטר המחוזי זומנה לשיבת ההוכחות השנייה שנקבעה להישמע ביום 7.11.2019 אולם בפתח הדיון הודיע הסנגור כי הוא מוותר על חקירתה וככל שיעלה הצורך יבקש לזמנה לאחר עדות הנאשם, אולם לא עשה כן.

ראיות התביעה

3. ראיות התביעה כללו את עדויות המתלוננת (ע.ת/4), י"ג, חתנה של המתלוננת (ע.ת/2) וא', בתה של המתלוננת (ע.ת/3) אליהם התקשרה המתלוננת סמוך לאחר שהותקפה; רס"ב עופר כהן (ע.ת/1) שוטר שחקר את הנאשם וערך את העימות בין הנאשם למתלוננת ובאמצעותו הגישו הודעות הנאשם במשטרה (1/ת, 3/ת) והעימות (5/ת); השוטר דוד עמר שערך מזכר בתיק החקירה (9/ת) לפיו בשיחתו עם בני משפחתה של המתלוננת הם שללו בעיות רפואיות לרבות קשיים בזיכרון).

בהסכמה הגישה התביעה מסמכים שסומנו **1/ת - 16/ת** ואלה כוללים בין היתר את חקירות הנאשם במשטרה, עימות בין המתלוננת לנאשם, דוחות פעולה של השוטרים מזל מירזוייב ועמית קציר אשר חברו למתלוננת סמוך לאחר שהתקבל הדיווח על תקיפתה, צילומים המתעדים חבלות על פניה וידיה של המתלוננת, תעודה רפואית ומסמכים נוספים, על חלקם יורחב בהמשך.

עדויות של י"ג

4. י"ג, חתנה של המתלוננת סיפר בעדותו כי ביום 31.5.2019 שהה באילת עם אשתו א', בתה של המתלוננת וסמוך אחרי השעה 22:00 בעוד הם בחוף הים, קיבלו שיחת טלפון מהמתלוננת אשר סיפרה כי קיבלה מכות מי"ב (הנאשם ש.ש). לדבריו המתלוננת התקשרה אליו אולם לא רצתה לספר לו מה קרה והוא העביר את הטלפון לא' לה סיפרה המתלוננת כי קיבלה מכות מי"ב, ושיחתו עם המתלוננת לאחר מכן היא סיפרה לו והוא התקשר למשטרה.

משנשאל מה סיפרה לו המתלוננת השיב: "שהוא נתן לה מכות, הרביץ אותה והיא יצאה החוצה כרגע היא בחוץ היא ביקשה ממני עזרה ואני הסברתי לה שאני באילת היא אמרה שהיא לא יודעת מה לעשות ואני אמרתי לה שאני אצמין משטרה התקשרתי למשטרה וזהו".

אשר לשעה בה הזמין משטרה מסר: "עד 22:00 הוא הרביץ אותה אני הזמנתי משטרה בשעה **22:40**" (עמ' 12). בהמשך הוסיף לספר כי המתלוננת אמרה לו שהנאשם הרביץ לה בפנים, בידים ובגוף עם גרביון ואבן. **בחקירתו הנגדית**, סיפר כי הוא מכיר את הנאשם מאז שהיה ילד קטן וכי כבר מגיל צעיר התנהגותו הייתה בעייתית, והוסיף כי לדעתו הנאשם זקוק לטיפול פסיכיאטרי. לשאלת הסנגור הכיצד חרף התנהגות הנאשם באירועים קודמים הוא חזר להתגורר עם סבתו, השיב: "היא לקחה אותו בחזרה לבית היא רצתה שהוא יהיה אצלה בבית וזאת החלטה שלה לא שלנו. אני אמרתי שהוא צריך לעשות את כל הבדיקות שלא יחזור על עצמו" (עמ' 13-14).

עדויות של א"ג

5. א', בתה של המתלוננת היא דודתו של הנאשם סיפרה בעדותה (באמצעות מתורגמן) כי לאחר השעה 22:00 ביום האירוע "אני ובעלי היינו באילת בערב יום שישי היה צלצול טלפון מאימא שלי שהנאשם הרביץ אותה והיא כולה סימנים כחולים. אחרי זה בעלי התקשר למשטרה והזמין משטרה". משהתבקשה לפרט מה המתלוננת סיפרה לה על שעשה לה הנאשם השיבה: "זה היה כבר למחרת היינו בדרך חזרה מאילת. אנחנו חזרנו מאילת ואימא סיפרה ששאלתי איך זה קרה (העדה מדגימה על זרועותיה) והיא אמרה שהוא הרביץ לה עם גרב שבתוכה אבן". א' סיפרה כי אמה התגוררה אצלה לאחר שהשתחררה מבית החולים אז גם ראתה את הסימנים על גופה של אמה. לשאלה איפה ראתה סימנים ענתה "**אה בפנים**" והניחה ידיה על פניה

(עמ' 14 ש' 20-33). לשאלה "אחרי שאימא שלך סיפרה לך שהנאשם הכה אותה מה עשתה אימא שלך?" השיבה: "היא **חשבה שהיא ישנה כשהיא** התעוררה היא הסתכלה על עצמה במראה שהיא כולה מכוסה בדם" (עמ' 15 ש' 2-3). לשאלה מה קרה אחרי שהנאשם הכה את המתלוננת, הוסיפה "אהה... היא אמרה שהיא דחפה אותו יצאה והתקשרה למשטרה" (עמ' 15 ש' 7), ולאחר שהתבקשה המתורגמנית לדייק בדברי המתלוננת, תשובתה לשאלה האמורה הייתה "היא ברחה החוצה והתקשרה אליי" (ש' 15).

בחקירה הנגדית אישרה העדה כי כל הדברים שספרה במהלך עדותה הם דברים שספרה לה אמה ולשאלה האם המתלוננת סיפרה את הדברים גם ליי"ג השיבה "הוא היה לידי אני מיד אמרתי לו והוא התקשר. היינו בחוף הים אימא התקשרה ואמרה שהנאשם הרביץ לה והיא כולה כחולה אני מיד סיפרתי לבעלי שזה מה שקרה והוא התקשר למשטרה". לשאלות ב"כ הנאשם אישרה כי אמה התקשרה אליה וכי יי"ג לא התקשר לאמה או שאמה התקשרה אליו. עוד אישרה א' כי כל הנוגע לאמצעי בו הוכחה המתלוננת - גרב שבתוכה אבן - עלה בשיחה בינם לבין אמה רק ביום שבת ולא בשיחת הטלפון כאמור (עמ' 16).

גרסת המתלוננת

על גרסתה ניתן ללמוד מהעימות עם הנאשם ביום 2.6.2019 ומעדותה בבית המשפט. תחילה, אפנה לדבריה במהלך העימות וזאת משום השוני בין הגרסאות וחשיבות הנלמד ממכלול גרסאות המתלוננת כפי שבאו לידי ביטוי, תחילה, במהלך העימות ואחר כך בעדותה בבית המשפט.

6. העימות בין המתלוננת לנאשם נערך ביום 2.6.2019 (ת/5) ובפתחו התבקשה המתלוננת לספר בפני הנאשם מה קרה בליל האירוע, ואלה הדברים שנרשמו מפיה: "הוא נכנס אליי לחדר שינה והתחיל להרביץ לי יש שם בחדר שינה דם ואחר כך יצאתי לכיוון הסלון רציתי לברוך אך הוא לא נתן לי לברוח והמשיך לתת לי מכות בפניה יש עדיין שמה דם למרות שהוא ניקה את זה אני לא יודעת איך הצלחתי מאיפה לקחתי את הכוח אבל מרוב הפחד דחפתי אותו וברחתי מהדירה השכנים ראו איך רצתי מהדירה למטה" (עמ' 2 ש' 9-14). בהמשך כשהתבקשה לתאר מה קרה בחדר השינה:

"בחדר השינה הוא קפץ עליי נתן לי מכה (מצביעה על אזור חזה עליון) ויש לי סימן כחול ואחר כך הוא נתן לי מכה בראש ויש סימני דם דחפתי אותו ברחתי מחדר השינה ואז הוא תפס אותי בפניה בסלון והמשיך להרביץ לי עם האבן והנה יש לי סימן ביד" (עמ' 2 ש' 15-19)

לשאלה איך הרביץ לה הנאשם עם האבן: "מה אתם חושבים אני זוכרת חשבתי רק על דבר אחד לברוח מהדירה" (עמ' 2 ש' 23).

בהמשך חוזרת המתלוננת לספר כי הנאשם חנק אותה בזמן שהייתה במיטה ומוסיפה: "צריך למצוא את הגרב האבן אני כל הזמן הייתי מוצאת אצלו בארון גרביים עם אבנים בתוכם" (עמ' 2 ש' 28-29).

בהמשך הטיחה המתלוננת בנאשם כי זו לא הפעם הראשונה שהוא קופץ עליה להרביץ לה כשבתוך כך אמרה: "יום יומיים הוא בסדר אחר כך משתגע" (עמ' 3 ש' 42-43).

וכשנשאלה: "מי תקף אותך וגרם לך לפציעות האלה?" "י"ב הנכד הוא זה שתקף אותי אין לי אף אחד נוסף בבית" (עמ' 3 ש' 59-60).

7. בעדותה בבית המשפט ניכר היה כי המתלוננת עושה "מאמץ" להימנע מלתאר את האירוע ובהמשך לצמצם בתיאור השתלשלותו, ובכך הכחישה אף את העובדה כי ראתה בעיניה את הנאשם כשהוא מכה בה. כבר בשלב זה אציין כי

הרושם שנתקבל היה, כי בפניי סבתא הנקרעת בין דאגתה לנכדה אותו גידלה מגיל קטן והייתה לו כאם לבין חובתה האזרחית להעיד את האמת ואף להתריע מפני התנהגותו הבלתי צפויה הנטענת של נכדה ונזקקותו לטיפול. **ביטוי לדברים האמורים נמצא שזור כחוט השני לאורך כל עדותה של המתלוננת. תחילה אפנה לתחילת חקירתה הראשית כפי שבאה לידי ביטוי בפרוטוקול הדיון:**

לבקשת ב"כ המאשימה לתאר מה קרה ביום 31.5.2019 הוא יום האירוע, פנתה המתלוננת לנאשם ותוך שהצביעה לעברו אמרה ושאלה: "ביום 31.5.2019 שהייתי רוצה לשאול אותו (מצביעה לעבר הנאשם) **מה קרה שהוא הרים עליי יד** הוא לא רצה לעבוד" (עמ' 17 ש' 17-18).

סמוך לאחר מכן ובמנותק לשאלה החוזרת, מה קרה ביום האירוע? בחרה המתלוננת לתאר בנסיבותיו האישיות של הנאשם, את חלקה בגידולו ובמערכת יחסיו העכורה עם אמו "אבא שלו ויתר עליו, יש לו חיים אחרים, אימא שלו גם ויתרה **עליו והוא כל הזמן היה איתי" (שם, שורה 21).**

לשאלה חוזרת מה קרה ביום 31.5.2019 ותוך שב"כ התובעת מציינת בפניה: "בית המשפט לא מכיר את האירוע. תספרי לבית המשפט כשאת רוצה לשאול אותו למה הוא הרים עלייך יד, מה קרה? המתלוננת בוחרת לתאר במצבו הנפשי של נכדה ונזקקותו לטיפול: "משך 3 חודשים שהוא היה גר אצלי אני אמרתי לאימא שלו שהוא בן אדם לא בריא ושצריך משהו לעשות אתו, שאולי צריך לפנות לעובדים סוציאליים" (שם, ש' 17-24 ובעמ' 30 ש' 17-20).

ביטוי נוסף לקושי והמתח בו נתונה המתלוננת בין דאגתה לנאשם לחובתה לומר את האמת, נלמד מתשובתה לשאלה בפעם השלישית, מה קרה ביום האירוע, אז השיבה: "אנחנו לא רבנו, אני לא יודעת מה קרה, לפעמים הוא טוב ולפעמים הוא כזה" (שם, ש' 26). רצונה לגונן עליו ניכר וברי כי היא מבקשת להרחיק עצמה מהכפשתו או הפללתו בכל מחיר.

שוב לבקשת ב"כ התביעה לספר את שקרה ביום האירוע "מהתחלה ועד הסוף" תיארה: "**אני אפילו לא יודעת מה להגיד חזרתי הביתה בשעה 18:00, בשעה 22:00 חזרתי להכרה, לקחתי טלפון, החלפתי את החולצה כי היא הייתה מלאה בדם, לקחתי טלפון ויצאתי החוצה להתקשר**" (עמ' 17 ש' 27-30).

המתלוננת נשאלת ומשיבה כי לא התקשרה למשטרה אלא לבת שלה, לא' לה סיפרה כי הנאשם הרביץ לה (עמ' 18 ש' 1) ומשנשאלה " איך הוא הרביץ לך? השיבה: " **אם הייתי יודעת ... אני לא יודעת. בשעה 22:00 חזרתי להכרה, בשעה 22:00 התקשרתי לבת, יצאתי החוצה והתקשרתי**" עמ' 18 ש' 3-4).

בהמשך, לשאלה מה סיפרה לבתה השיבה: "לא אמרתי לה פרטים, לא אמרתי אך רק אמרתי שהוא הרביץ לי ספרתי לבת שלי הוא ובעלה הזמינו משטרה" (עמ' 18 ש' 6-8).

לשאלה " איפה היית כשהנאשם הרביץ לך? " בחדר הגדול" ואחר כך תסביר כי מדובר בסלון "יש סלון ויש חדר שינה" ותוסיף כי היא הייתה בסלון על הרצפה.

ולשאלה "איפה הינה הנאשם בכל האירוע? השיבה: "מאיפה אני יודעת? כשהתעוררתי היה לבן כסיד, היה ליד הדלת של המרפסת" (עמ' 18 ש' 8-16).

ביטוי נוסף למתח האמור ומאמץ המתלוננת להימנע מתיאור האירוע, נמצא בהמשך, בשלב בו גם לאחר ריענון זיכרונה בדברים שמסרה בהודעתה במשטרה ובעימות וזו עדיין לא נכונה לספר את שקרה ביום האירוע כשהסברה לכך תלתה בטענה, כי היא לא זוכרת בפרטים "קודם כל הייתי אחרי אשפוז בסורוקה ואחרי מכות כאלה לא זכרתי הרבה דברים, **אבל הכל קרה בחדר הגדול בסלון**".

לשאלה מה קרה, השיבה "אני לא יודעת" ומששוב הופנתה להודעתה במשטרה ולאחר שאישרה חתימתה עליה: " ...אני לא מאחלת לו שום רע, הוא צריך טיפול, זו כבר פעם שניה שהוא פה"(עמ' 18 ש' 24-33). בדומה לכך, לאחר שזיכרונה רוענן בדברים שמסרה במשטרה והיא התבקשה בפעם הרביעית, לתאר מה קרה ביום האירוע, השיבה: "מה אני יכולה להגיד? י"ב יומיים לא הלך לעבודה כי לא הרגיש טוב, אנחנו לא רבנו" (עמ' 19 ש' 4). בדבריה אלה מוסיפה לחזק ברושם כי היא מבקשת " לשרטט" את דמותו הנאשם בקווים מרוככים "לא רבנו" י"ב לא הלך לעבודה כי לא הרגיש טוב" ומנגד, בהמשך עדותה, שיתפה

בתייתה לפשר התנהגותו האלימה של נכדה נגדה "אני לא יודעת מה קרה" כשבתוך כך ציינה באירוע אלים קודם אז הנאשם "הרס את כל הבית" וכי גם אז תהתה לפשר התנהגותו, והוסיפה: "הוא בן אדם... אני סתם אומרת שהוא בן אדם חולה, הוא אגרסיבי ואפשר לצפות ממנו לכל דבר" (עמ' 19 ש' 6-7).

8. עד כאן המתלוננת מתארת את האירוע מהשלב בו התעוררה בדירה כשהיא על רצפת הסלון והיא רואה את הנאשם סמוך אליה והוא נראה " חיוור כסיד". ולמעשה מתייחסת לראשונה למעשה התקיפה רק לאחר שב"כ התביעה חזרה לשאול ולבקש ממנה פעמים רבות לתאר מה קרה ביום 31.5.2019 ורק לאחר שהטיחה בה: "את מדברת על הכל חוץ על מה שקרה" וגם בשלב זה תשובתה אינה מספקת: **"אני אפילו לא יודעת מה להגיד, קיבלתי מכה מאחור בראש ואז לא יודעת מה קרה"**.

מיד לאחר מכן, לשאלה "מי הרביץ לך?" השיבה: "נו ברור היינו שנינו בדירה. פשוט באותו יום אמרתי לו מספיק, היית אצלי שלושה חודשים, אתה לא רוצה לעבוד, אני לא מסוגלת להכיל אותך, להרגיש אותך, מספיק לך תחפש דירה" (עמ' 19 ש' 8-12).

בפעם זו (הפעם השנייה) המתלוננת מתייחסת ישירות לתקיפתה על ידי הנאשם, **"נו ברור"**, היינו שנינו בדירה", ולצד העובדה שאינה נוקבת בשמו היא מוסיפה לתאר בדברים שהיו בניהם קודם שהותקפה ומהם עולה כי ביום האירוע היא בקשה ממנו לעזוב את ביתה ולחפש לעצמו דירה מאחר שהוא לא רצה לעבוד, והיא, כבר לא יכולה לשאת את נוכחותו בביתה. מיד אחרי, חזרה לאשר המתלוננת רק היא והנאשם היו בבית קודם שהותקפה, ומשנשאלה "בזמן הזה אמרת שהיית בסלון השיבה " כן" ולשאלה " איפה היה הנאשם? השיבה: " הוא היה בסלון על ספה ואני ישבתי בצד על הכיסא" (עמ' 19 ש' 13-20). מאחר שהמתלוננת תיארה בעדותה כי קודם שהותקפה היא ישבה על כיסא בסלון, רוענן זיכרונה והיא הופנתה להודעתה במשטרה, ועל כך השיבה " כשחזרתי מסורוקה אחרי מכות בראש .. רק אז הבנתי מה קרה ... אני הבנתי מה קרה כשהוא ניגב את הדם בסלון ואני שכבתי בצד" והסבירה כי המקום בו מצאה עצמה לאחר ששבה להכרתה היה בסלון על הרצפה".

9. כפי שניתן ללמוד מפרוטוקול עדות המתלוננת, לשאלות רבות שהופנו אליה לתאר את השתלשלות האירוע האלים נגדה מתחילתו ועד שברחה מביתה, השיבה כי אינה זוכרת בפרטים. "איך אני יכולה לספר בפרטים אם אני לא זוכרת כלום?" (עמ' 20 ש' 16) וייחסה זאת לעצמת המכות שספגה בראשה "המכה שקיבלתי בראש, איך יכולתי לזכור משהו? ניסיתי להגן על עצמי עם הידיים" (עמ' 22 ש' 5) ובהמשך "עבר הרבה זמן אם אני יכולה לזכור עכשיו" (עמ' 22 ש' 27).

לשאלה האם כל מה שמסרה במשטרה הוא אמת, השיבה: **"באמת זה שהוא הרביץ לי, זה אמת. אני רק לא יודעת על מה"**. לשאלת בית המשפט איך הרביץ לה הנאשם, השיבה "אני לא יודעת איך. מה, אני הייתי בלי הכרה" ולשאלה האם היא זוכרת מה קרה לפני שאיבדה הכרתה השיבה "שחזרתי מהחנות שמתי את הדברים במטבח והתיישבתי על הכיסא. שמתי את הדברים התיישבתי בכיסא וקיבלתי מכה בראש והיו לי סימנים. ניסיתי לסגור את הראש וקיבלתי מכות בידיים". ובהמשך לשאלה מי היה בבית בזמן האירוע, השיבה **"אני וג'ניה"** (עמ' 20 ש' 18-23). ובהמשך "אני מבינה שאת המכה הראשונה קיבלתי פה בראש ואחר כך ניסיתי להגן על עצמי עם הידיים ואחר כך אני לא זוכרת כלום" (עמ' 22 ש' 7-8).

לשאלה האם בזמן שמסרה עדותה במשטרה (1.6.2019) היא זכרה את האירוע, השיבה " לא הכל היה מאוד מעורפל, הייתי בשוק, כי הוא אמר שאני סבתא הכי טובה בעולם" (עמ' 20 ש' 25).

המתלוננת אישרה כי זכרה את האירוע בעת שנערך עימות בינה לבין הנאשם (ש' 27), ומשהתבקשה לספר בדברים שאמרה במהלך העימות, השיבה, "אני אמרתי שהוא הרביץ לי, מה יכולתי להגיד" (עמ' 21 ש' 18-20) ובהמשך, לשאלות חוזרות של ב"כ המאשימה לספר מה איך תיארה את האירוע בעימות, הואילה להוסיף כי לקחה את הטלפון, החליפה בגדים ויצאה להתקשר (ש' 22).

לשאלה מתי זכרה את האירוע טוב יותר השיבה "בחקירות צמוד לאירוע לא זכרתי כל כך, לא יכולתי להבין את כל מה שקרה

ולא ציפיתי ממנו למכות האלו... הוא צריך לקבל טיפול" ומיד לאחר מכן חזרה לאשר כי הדברים שנרשמו בהודעתה במשטרה ובעימות עם הנאשם, מפיה נאמרו וכי **"כל מה שכתוב שם נכון"** (עמ' 25 ש' 25-26).

משנשאלה מדוע בעדותה במשטרה ובמהלך העימות היא פרטה בהשתלשלות האירוע ואילו בעדותה בבית המשפט היא לא מפרטת, השיבה: "לא יודעת מה שנזכרתי סיפרתי". ומיד לאחר מכן "כן, באותו רגע מה שנזכרתי סיפרתי" (עמ' 25 ש' 27-31). בהמשך עדותה ולאחר שב"כ התביעה חזרה ושאלה בקשר עם השתלשלות האירוע חזרה המתלוננת ומסרה כי היא זוכרת שהתגוננה באמצעות ידיה ושללה כל אפשרות לכך שמישהו אחר הכה אותה **"אין שם אנשים אחרים"**.

לשאלת בית המשפט האם ראתה או שמעה דברים בזמן שגוננה על עצמה, השיבה: "... אני ראיתי טלוויזיה ואני חושבת שהוא הגיע מהכיוון של המטבח אני זוכרת קיבלתי מכה וניסיתי להתגונן עם הידיים" (עמ' 26 ש' 11-15).

10. לקראת סיום עדותה הראשית התבקשה המתלוננת להסביר את הפער בין תיאורה את האירוע במהלך העימות עם הנאשם ותיאורה בפני בתה וחתנה, לבין תיאורה את האירוע בפני בית המשפט, השיבה "אני באותו יום התחלתי לספר לבת שלי, מה יכולתי לספר בן אדם קיבל מכה בראש ואחר כך שואלים אותו מה קרה מה הוא יכול לספר". תשובתה כאמור לא נמצא הסבר לפער בין תיאורה את האירוע ובהמשך מששוב הפנתה באת כוח המאשימה לעימות וציינה בפניה כי זה התקיים רק יומיים לאחר תקיפתה, המתלוננת השיבה: **"אין לי כבר כוח ואני מרגישה שלחץ הדם שלי עולה"**.

בהמשך עדותה משהוצגו לה תמונות המתעדות את החבלות על פניה וידיה (ת/9-12) הצביעה על אחת מהן (ת/8) ואמרה "אני התעוררתי בפניה הזאת". (עמ' 22 שורה 1) ועל אחרת ציינה "פה אני רואה שקיבלתי מכה ברקה. פה לא רואים אבל בראש הייתה מכה ושם היה דם" (עמ' 24 ש' 10).

11. בכל הנוגע לכלי באמצעותו נטען הותקפה המתלוננת- אבן שהוכנסה לתוך גרבי, חזרה והפנתה באת כוח המאשימה את המתלוננת לעימות ובקשה ממנה להסביר, הכיצד במהלך העימות, היא ידעה לתאר "עם מה" הרביץ לה הנאשם, ואילו היום, בעדותה בבית המשפט, היא לא זוכרת, השיבה: "אני עוד פעם חוזרת ואומרת, אני לא יודעת עם מה הוא הרביץ לי בעימות אלה היו השערות שלי" (עמ' 27 ש' 17-29). בהמשך הסבירה, כי לא ניתן באמצעות ידיים לגרום לחבלות כפי החבלות שנגרמו לה, וכי גם הרופא בבית החולים אמר שהחבלות לא נגרמו ממכות בידיים. בהקשר לאמור המתלוננת הוסיפה וסיפרה בעדותה כי הנאשם נוהג להביא אבנים הביתה, היא זורקת את האבנים מהחלון וכי חלק מהאבנים מצאה בתוך הארון בחדר שלו שם הוא נוהג להניח את האבנים כשהם כשהן בתוך גרבי.

12. **בחקירה הנגדית** ציינה כי למעט כדורים נגד לחץ דם גבוה היא לא נטלה תרופות קודם לאירוע, אם כי לאחר האירוע נטלה כדורים נגד דיכאון משך חודש והסכימה כי ככל שתידרש תמציא מסמכים בכל הנוגע למצבה הבריאותי. המתלוננת שללה בעיות זיכרון והוסיפה כי **"העצבים לא בסדר"** (עמ' 29 ש' 15).

לשאלה אם היא זוכרת את כל יום 31.5.2019 השיבה "כן וגם שכן כי אני רבתי איתו". משהתבקשה לספר מה עשתה מהבוקר עד השעה 18:00 השיבה "באותו יום הלכתי קודם כל לחנות הירקות ולקחתי שני סלים ב-11:12 בערך הלכתי אחר כך הלכתי לחנות בשר והוא שכח (צריך להיות שכח - ש.ש.) כל היום. בכל יום היה לי אתו ויכוח אמרתי לו שהוא לא ישכב אצלי עוד שלושה חודשים". (ש' 23-28). בהמשך מסרה כי הוויכוח בניהם היה בבוקר ו" כי הוא כבר יומיים לא עבד". משעומתה עם דבריה קודם ולפיהם הנאשם לא הרגיש טוב ולכן לא הלך לעבודה, השיבה "כן הוא התקשר לעבודה ואמר שהוא לא מרגיש טוב" (ש' 29-32) ובהמשך הוסיפה כי רק התחיל לעבוד "כי אף אחד לא רצה לקבל אותו" (עמ' 30 ש' 3).

המתלוננת התבקשה והתייחסה למצבו הנפשי של הנאשם ובהקשר זה מסרה כי נראה לה שלפני 4 שנים היה מאושפז בבית חולים פסיכיאטרי וכי במהלך התקופה ששהה אצלה, ביקרה פעמיים אצל רופא פסיכיאטרי שנתן עבורו כדורים שהיא עצמה דאגה שייטול מדי יום, ושאלה עזרו "הוא הפסיק לרוץ בלילות, הוא ישן בימים ויצא בלילות" (עמ' 31 ש' 6).

אשר לשעת תקיפתה מסרה שזו בשעה 18:00 ולכל המאוחר 18:30 וכי התעוררה בשעה 22:00 "ככה אני משערת שאני קמתי, לקחתי את הטלפון הסתכלתי במראה הייתי בשוק וב-22:00 התקשרתי לבתי" (עמ' 31).

המתלוננת אישרה בעדותה כי דבריה לרופא בבית החולים לפיהם הוכתה באמצעות מקל או אבן היו בגדר השערה שלה לאחר שהתעוררה בסביבות השעה 22:00 כשהיא על הרצפה בסלון הבית "שכבתי על הרצפה אני זוכרת איך קמתי קפצתי וראיתי את הפנים שלו הוא עמד בלי לזוז אני נכנסתי לחדר השינה החלפתי בגדים היה דם על הקירות כי כנראה עשיתי תנועה עם היד".

המתלוננת אישרה כי יכול שחזרה להכרה בין 22:00-22:30. לשאלה האם אכן כפי שתיארה בעדותה במשטרה, הלכה לישון בשעה 22:00 בערב האירוע כשהבית שקט ומסודר, השיבה "זה לא אמת זה פשוט היה נדמה לי שהתעוררתי ראיתי דם על הקירות". לשאלה "אז את לא הלכת לישון באותו ערב" השיבה "לא" (עמ' 32-33).

משהתבקשה להסביר מדוע החליפה חולצה בנסיבות בהן מצאה עצמה לאחר ששבה להכרה, השיבה: "נו איך אני יוצאת החוצה? אני אצא ככה להפחיד את השכנים?" (עמ' 33 ש' 8-9) והוסיפה כי פחדה "אני באותו זמן פחדתי בכלל לא הבנתי מה קורה".

בהמשך חזרה ותיארה כי לאחר שחזרה לביתה ביום האירוע, סמוך לאחר השעה 18:00 ישבה לצפות בטלוויזיה ואז קבלה מכה בראשה מאחור. לקראת סיום חקירתה הנגדית, לשאלות הסנגור, אישרה כי לא ראתה את הנאשם מכה אותה ולא ראתה באמצעות מה הכה אותה "ולא ראיתי מי היכה אותך? השיבה, חוץ ממנו לא היה אף אחד בבית(ש' 17) ובהמשך אישרה כי לא ראתה בעיניה שהנאשם הכה אותה, כשמיד לאחר מכן איבדה את הכרתה ושכבה מחוסרת הכרה משך כשלוש שעות וכשהתעוררה ראתה את הנאשם לידה, קמה, הלכה לחדר השינה, ראתה שיש דם על הידיים שלה והבינה שהנאשם הוא שהכה אותה,

למעשה, בעדותה בבית המשפט מוסרת המתלוננת כי לא ראתה בעיניה שהנאשם הכה בה וגם לא ראתה באמצעות מה הכה בה אם כי נותרה בדעתה כי הנאשם הוא זה שהיכה אותה.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם. על גרסתו ניתן ללמוד מהודעותיו במשטרה, מדבריו במהלך העימות עם המתלוננת, ועדותו בבית המשפט. בתשובתו לכתב האישום הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת והכחיש כי זו בקשה ממנו לחפש דירה ולעזוב את ביתה. הנאשם כפר באופן גורף בעובדות המתארות בהתרחשות שקדמה לאירוע ובאירוע עצמו כמתואר בסעיפים 2-5 לכתב האישום.

13. בהודעתו במשטרה מיום 1.6.2019 (ת/1) אישר הנאשם כי הוא מתגורר עם סבתו בביתה. משנשאל מה יש לו לומר על החשד לפיו תקף את סבתו וגרם לה לחבלות וזה השיב "כלום אני לא יודע על מה מדובר" (עמ' 2 ש' 4). לאחר שהשיב לשאלות כלליות, לשאלה "מה קרה עם ת"מ", השיב: "לא יודע שתתה בירה יצאה בחוץ נפלה במדרגות הכנסתי אותה לבית והחזרתי אותה לישון היא קמה התקשרה לדודה שלי א' לפי מה שהבנתי ממנה נמאס לה מכולם והיא שתתה קצת ונפלה במדרגות מיואשת מכולם מהעבודה לא מבינה מה קורה איתה" (עמ' 3 ש' 22-24) כשבהמשך, לשאלות החוקר הרחיב וסיפר כי הוא היה בבית בזמן שסבתו נפלה במדרגות, כי מדובר במדרגות ביציאה מהבית "איך שיוצאים מהבית הכל חשוך שם" והוא ידע שהיא נפלה כי "שמעתי אותה נופלת" (שם, ש' 25-30). אשר לחבלות שנגרמו לה טען כי לא ראה אולם מיד הוסיף " ...ראיתי טיפה בעין זה שנפלה ובראש קיבלה מכה חזקה שאלתי אותה אם הכל בסדר אמרה כן ושרוצה לנוח" (עמ' 3 ש' 21-38).

לגרסת הנאשם המתלוננת הייתה במצב רוח מדוכדך, שתתה בירה, יצאה מהבית לשוחח עם בתה, נפלה במדרגות, הוא שמע שהיא נפלה, יצא למדרגות לעזור לה. אשר לחבלות חמורות מסר כי לא ראה אולם מיד אחר כך הוסיף שראה " טיפה בעין זה

שנפלה.. ובראש קיבלה מכה חזקה.. " אז התעניין בה ושאל אם הכל בסדר והיא השיבה שכן ורק רוצה לנוח.

משהוצגו לו תמונות המתלוננת בהן היא נראית חבולה ומדממת בפניה וידיה, והוא נשאל מה יש לו לומר על כך, השיב: "אני לא יודע מזה שום דבר" (עמ' 3 ש' 44-43). משהוטחה בפניו טענת הסבתא כי הוא זה שהכה אותה וגרם לחבלות על גופה, השיב: "אני לא קשור לזה בכלל אני ראיתי שנפלה במדרגות והיא התקשרה לדודה שלי וזהו" (עמ' 3 ש' 46-45).

הנאשם שלל ויכוח עם המתלוננת ביום האירוע, 31.5.2019, ובהקשר זה הוסיף " ...היא בכתה קצת קשה לה היא מבוגרת ועדיין עובדת וקשה אתה יודע מה זה בן אדם עובד 16 שעות" (עמ' 3 ש' 57-56). לשאלה חוזרת לספר מה באמת קרה בבית, השיב: "אני מסביר לך שאני לא יודע על מה מדובר בכלל תשאל את השוטרים שהם באו אני ישבתי בבית וראיתי טלוויזיה בכלל" (עמ' 4 ש' 62-61).

14. בהודעתו מיום 2.6.2019 (ת/3) נחקר הנאשם גם ביחס לאמצעי התקיפה והודע הנאשם כי הוא חשוד כי תקף את סבתו ופצע אותה בגרב שבתוכה אבן, ולשאלה מה יש לו לומר על כך. השיב הנאשם כי הוא לא יודע על מה מדובר.

משנשאל "היה אתכם עוד מישהו בבית? השיב, " לא". משהוטחה בו טענת המתלוננת כי בעת שישנה בחדרה הוא הגיע למיטתה, וחקר את צווארה בידי השיב: " לא עשיתי דבר כזה אני לא יודע על מה מדובר". משהוטחה בו טענת המתלוננת כי הצליחה להשתחרר מידיו אז אחז בגרב שיש בתוכה אבן והכה באמצעותה בפניה וגרם לה את החבלות, השיב: " זה לא אני לא יודע איך הגעתם" (עמ' 2 ש' 17-9).

בהמשך חקירתו לשאלות האם תקף את סבתו וגרם לחבלות בידיה ובפניה, המשיך להכחיש באומרו "אני לא יודע על מה מדובר" "אני לא יודע מאיפה הבאתם את זה". עולה איפה כי גם במהלך חקירתו השנייה הוצגו בפניו תמונותיה של סבתו כשהיא חבולה בפניה ובידיה והנאשם מסתפק בתגובה- תשובה: " לא יודע", "אני לא קשור לזה" (עמ' 3).

כשנשאל למה ת"מ התקשרה לא', השיב "מאיפה אני יודע באמצע הלילה אני יכול להבין במה מדובר בכלל". בהמשך, כשהחוקר מציע לנאשם לספר את האמת ושאל למה תקף את סבתו, הנאשם השיב: "אתה מסתלבט עליי איך אני יכול לתקוף את סבתא שלי" ובהמשך אף הוסיף " **אני לא יודע אם תקפו אותה בכלל מה שאתה מראה לי פה אני לא מבין בכלל מאיפה זה**" (עמ' 3 ש' 47-43).

סמוך לאחר שהנאשם עומת עם תמונות המתלוננת וטען כי הוא לא מבין בכלל מאיפה "זה" (החבלות על פניה וידיה של המתלוננת) שוב עומת עם דבריה לפיהם כלל לא שתתה בירה ולא נפלה במדרגות וכי הנאשם משקר, ועל כך הנאשם משיב: " **אמרתי לך שאני שמעתי אותה במדרגות והכנסתי אותה לבית** ואחרי זה יצאה והתקשרה לדודה שלי, להרביץ לה? אני לא יודע איך הגעתם לזה" (עמ' 3 ש' 51-50).

15. **בעימות** שנערך ביום 2.6.2019 בינו לבין המתלוננת התבקש הנאשם להגיב לגרסתה לפיה הוא תקף אותה לרבות לתיאור המתלוננת את השתלשלות אירוע התקיפה שהחל בחדר השינה שלה המשיך בסלון והסתיים בביריחת המתלוננת מהבית, השיב: " "אני לא יודע על מה מדובר" (עמ' 2 ש' 14-9).

לאחר שהמתלוננת תיארה כיצד היכה אותה בחדר השינה " בחדר השינה הוא קפץ עלי ונתן לי מכה (ה-ח מצביעה לאחזור חזה עליון) ויש לי סימן כחול ואחר כך הוא נתן לי מכה בראש ויש סימני דם דחפתי אותו וברחתי מחדר השינה ואז הוא תפס אותי בפניה בסלון, והמשיך להרביץ לי **עם האבן** והנה יש לי סימן ביד" (עמ/ 2 ש' 15). הנאשם לא נותן דעתו לאשמות נגדו אלא רק למה היה קורה אילו הוכתה המתלוננת עם אבן ומוסיף מעצמו לתאר אבן בתוך גרב: "אם היו **מריצים לה עם אבן** היא לא הייתה במצב הזה מה אתה מסתלבט עליי **אתה יודע מה זה גרב ובתוכה אבן**".

עוד במהלך העימות בין השניים ולאחר שהחוקר חוזר ומעמת את הנאשם עם דברי המתלוננת כי הוא זה שהכה בה ובאמצעות

אבן וגרם לחבלות בפניה ובידיה איתם הגנה המתלוננת על ראשה ופניה, הנאשם בתגובה: "אני מסביר לך שאני לא יודע על מה מדובר. אני שמתי אבנים בבית בשביל היופי שמתי אבנים בארונית שלי בבית במטבח יש לי שם שלוש אבנים אז היא כל הזמן לוקחת וזורקת לי אותם אז אני שם אותם בצלוחית כל פעם מחדש והיא זורקת לי אותם" (עמ' 3 ש' 50-52).

כמו בחקירותיו, גם במהלך העימות הנאשם נשאל מה יש לו לומר לדברים שהטיחה בו המתלוננת והשיב "אני לא יודע על מה מדובר אתה יודע מה קורה לבן אדם שחוטף אבן לכיוון הראש" (עמ' 3 ש' 40-41).

רק בעת שהמתלוננת הציגה בפניו את ידיה החבולות והוסיפה כי יש גם תעודה רפואית, הנאשם אומר " זה שקר" (עמ' 3 ש' 55).

לאמירה ישירה ומפורשת של המתלוננת בפניו: "י"ב הנכד הוא זה שתקף אותי אין לי אף אחד נוסף בבית" הנאשם לא הגיב. רק כשהחוקר פונה אליו ושואל מה יש לו לומר על כך שהמתלוננת אומרת שלא נפלה במדרגות כפי טענתו בחקירה אלא שהוא תקף אותה, הנאשם חוזר לגרסת המדרגות "אני אומר לך עוד הפעם הכנסתי אותה לבית מה שהיא ירדה למטה הייתה לה שיחת טלפון ואז הגיעה המשטרה ואמרה לי שאני צריך לבוא איתם" (עמ' 4 ש' 74-77).

16. בעדותו בבית המשפט מסר גרסה אחרת השונה מהותית לגרסתו במשטרה ובעימות. לצורך התרשמות כללית מהנאשם מצאתי לנכון מדבריו וכבר בפתח חקירתו, כלשונם:

ש: אתה יודע במה אתה מואשם נכון?

ת: במה אני מואשם?

ש: התביעה אומרת שאתה הרבצת לסבתא שלך.

ת: לסבתא שלי?

ש: חנקת את סבתא שלך, אתה מכיר את האישומים האלה?

ת: זו פעם ראשונה שאני שומע את זה, איך הגעתם לזה בכלל? גם פה היא יושבה ואמרה שאף אחד לא נגע בה, איך הגעתם לזה שאני נגעתי בה? מה אני אעשה? עד היום אני יושב בבית סוהר ואני לא יודע על מה אתם מדברים בקיצור.

....

ש: היא אמרה שמישהו הרביץ לה בראש מאחורה והבן אדם היחיד שהיה בבית זה אתה ולכן רק אתה יכולת לעשות את זה, מה יש לך להגיד על זה?

ת: שאלת אותה אם היא מפחדת ממישהו? איך יכול להיות דבר כזה? היא ירדה למטה לדבר בטלפון עם דודה שלי ואז באה משטרה לקחת אותי...

ש: אתה יכול לספר לבית המשפט באופן ברור מה קרה באותו ערב מבחינתך? איך אתה ראית את הסיטואציה?

ת: אני לא זוכר כבר, עברה שנה. היא קיבלה טלפון, היא ירדה למטה ובאה לקחה אותי המשטרה, זה מה שהיה, אחרי זה אמרו לי למטה שלקח אותה אמבולנס.

ש: מה היה לפני שהיא קיבלה טלפון איפה אתה היית ואיפה היא הייתה?

ת: היא התעסקה בשיער שלה, היא הייתה בחדר, התייפפה וירדה למטה.

ש: מה אתה בעצם אומר על מה שהיא אומרת? מה שהיא סיפרה במשטרה?

ת: הנה היא ישבה מולי ואמרה ששום דבר לא היה שם ואף אחד לא נגע בה.

ש: היא אמרה שתקפו אותה בראש?

ת: מי תקף אותה אני תקפתי אותה? אתם מסתלבטים עליי, אתם צוחקים עליי? אני עד עכשיו לא יודע על מה אני יושב פה. אני רוצה באמת לשמוע על מה מדובר, אבל להרביץ לסבתא? בחיים שלי לא הרמתי יד על אף אחד.

ש: זה היה בשעה 20:00-21:00 משהו כזה?

ת: כן.

ש: מתי באה המשטרה?

ת: משהו כזה, אחרי 20 דקות משהו כזה.

הנאשם מתאר אירוע אחר לגמרי מזה שתואר בהודעותיו ובעימות במשטרה. אם כי גם על פי גרסה זו בערב יום האירוע עד סמוך בין השעות 20:00 - 21:00 לערך הוא והמתלוננת היו בבית, כשקודם המתלוננת הסתדרה והתייפפה ואז ירדה למטה וכעבור 20 דקות הגיעו השוטרים.

בחקירה הנגדית נשאל האם הוא זוכר את עדותם של המתלוננת ודודיו, השיב: "כן. אני מתחיל כבר להתעצבן כי אני לא מבין על מה מדובר" אם כי חזר לספר כי הוא נותר בבית ואילו סבתו ירדה מהבית ורק לאחר שהגיעו שוטרים לדירה הוא הבין כי היא נחבלה. (עמ' 38 ש' 31-33). משעומת עם גרסתו במשטרה, שם סיפר כי סבתו נפלה במדרגות והוא אף עזר לה להיכנס חזרה לבית, **השיב כי זו הפעם הראשונה שהוא שומע דברים בקשר עם מדרגות וכי לא אמר שום דבר בקשר למדרגות.** בהמשך הציגה בפניו באת כוח המאשימה את דבריו במשטרה מיום 1.6.2019 ומיום - 2.6.2019 אולם הנאשם חזר והכחיש כי אמר במהלך חקירתו במשטרה כי סבתו נפלה במדרגות וחזר וטען כי סבתו ירדה מהדירה למטה והוא לא יודע מה קרה אתה לאחר מכן.

לשאלה חוזרת בקשר עם גרסתו לנפילת הסבתא במדרגות "לא אמרת כי הבאת את סבתא שלך מהחדר מדרגות כי היא נפלה שם... " השיב, "יכול להיות שאלתי משהו דומה אבל לא... " (עמ' 41 ש' 18-25). שוב ושוב עומת הנאשם מול גרסתו במשטרה לפיה אולם זה המשיך להחזיק בגרסתו לפיה הוא נשאר בדירה ואילו סבתו ירדה מהדירה למטה ועל כן הוא לא יכול לדעת כיצד נגרמו לה החבלות: "אני לא יודע, אני הייתי בתוך הבית, היא הייתה למטה ואני הייתי בתוך הבית, אז הייתי עם אימא שלי בטלפון ואז היה בלגן" (עמ' 42 ש' 1-2).

לשאלה "אם סבתא שלך הייתה בבית, אתה היית בבית, ממה נגרמו לה כל החבלות? השיב: "אמרתי לך היא ירדה למטה"(ש)

3-4). לשאלה, האם תקף את סבתו כפי שזו תיארה במהלך העימות שנערך ביניהם, השיב "איך אני תקפתי אותה? היא ירדה למטה ואני הייתי בבית, זה לא הגיוני מה שאת אומרת" (עמ' 43 ש' 1). ובהמשך יספר הנאשם כי בפעם הראשונה שראה את סבתו חבולה הייתה ליד האמבולנס (עמ' 42 ש' 22-27).

אשר למערכת היחסים בניהם ולאווירה בבית תיאר הנאשם את יחסיהם "נורמליים לגמרי" והוסיף כי אין לו עניין לריב עליו עם סבתו, והכחיש אירוע קודם במסגרתו הוציא אותה מהבית בניגוד לרצונה "אני? מתי? בחיים לא". **נוכח שהכחיש את האמור** עומת עם דו"ח פעולה (ת/17) בתיק אחר בו התקבל דיווח מדודתו על האמור (לאחר שהוזהר) חזר והכחיש קיומו של אירוע כזה "לא, יכול להיות שהיא איבדה את המפתח, אני לא יודע. לא זוכר (עמ' 44 ש' 11).

בהמשך ולאחר שאישר כי הוא זוכר את האירוע סיפר כי התעורר בבוקר, אכל וישב לצפות בטלוויזיה. סבתו חזרה מעבודתה בסביבות השעה 17:00 ולשאלות ב"כ המאשימה אישר כי לא היו על גופה חבלות כשהגיעה הביתה, וכי רק שניהם היו בבית. בהמשך אותו ערב בין השעות 19:00-20:00 לאחר שהמתלוננת התקלחה והסתרקה היא דיברה בטלפון עם דודתו א' ונראה לו כי הן שוחחו על בגד חדש, אז גם יצאה מהבית וירדה למטה. הוא נותר בבית צפה בטלוויזיה וכעבור 20 דקות הגיעו שוטרים ולקחו אותו לתחנת המשטרה כשירד מהבית למטה ראה את המתלוננת והבין כי נחבלה ומשם נלקח לתחנת המשטרה.

לשאלה האם הוא זוכר כי בחקירתו במשטרה הוטח בפניו שהכה את סבתו עם אבן, הגיב הנאשם שכן, ומבלי שהתייחס לאשמה שהוטחה בפניו, פנה לתאר באבנים תוך שהוא למעשה מאשר את דברי המתלוננת כי הוא נוהג לאסוף אבנים ומכניס אותן לתוך גרביים: "כן, את ראית מה זה האבנים האלה? אמרתי שאני אשים אותם ליופי בבית, שיהיה יפה בבית. כל אבן זה ככה דבר... (מדגים באמצעות אצבעותיו) זה נשבר היד, זה נשבר לא משנה מה, אבל בתוך גרב. זה כמו אגרוף (מדגים באמצעות ידו). ובהמשך "לא יודע, זה 4-5 אבנים, שמתי בתוך הגרב וסגרתי את הארון, אבל זה בארון זה לא היה בחוץ. וכשהופנה לדברי המתלוננת בעימות (שורות 6-19) כי הוא עליה ונתן לה מכה ... ונשאל מה יש לו לומר על כך, השיב: "אני לא יודע על מה את מדברת. האבנים נמצאים בתוך הארון (עמ' 44 ש' 31 עד עמ' 45 ש' 6).

דין

17. נראה כי אין חולק באשר למסכת העובדתית שבכתב האישום ככל שהיא מתייחסת לאירועים האלימים כלפי המתלוננת, גם אין חולק באשר לחבלות הגופניות שנגרמו לה כעולה מהתעודה הרפואית של חדר המיון בבית החולים סורוקה (ת/7) והתיעוד הצילומי של החבלות על גופה (ת/9-12). **המחלוקת למעשה נסובה סביב השאלה, האם הנאשם הוא זה שהכה את המתלוננת, אם לאו?**

18. באת כוח המאשימה בסיכומיה הפנתה לראיות שהביאה במסגרת פרשת ראיות התביעה וטענה כי יש בהם להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא זה שהכה את המתלוננת. ב"כ המאשימה לא התעלמה בסיכומיה מהשינוי בגרסת המתלוננת בעדותה בבית המשפט לעומת תיאורה את מלא השתלשלות האירוע במהלך העימות ובקשה לראות בכך חיזוק למהימנות המתלוננת אשר דבקה בזיכרונה במועד עדותה בבית המשפט ועל כן בקשה לקבל את גרסתה זו, אשר מחוזקת בראיות נוספות עליהן עמדה בהרחבה.

ב"כ המאשימה הפנתה להתנהלות המתלוננת אשר נטען גילתה שיקול דעת ויכולת להבחין בין מה שקרה לבין מה ששיערה שקרה ונחישותה לציין בכך במהלך כל עדותה. עוד עמדה ב"כ המאשימה והרחיבה בהתנהלות הנאשם, על גרסתו הכבושה בבית המשפט ושקרים ששיקר לאורך כל עדותו בבית המשפט.

19. ב"כ הנאשם בסיכומיו טען כי המאשימה לא הביאה ולו ראייה אחת שיהיה בה לבסס הרשעת הנאשם שכן כל הראיות המפלילות אותו בביצוע העבירה מקורן בהשערות חסרות בסיס של המתלוננת.

לדידו של ב"כ נאשם תיאור המתלוננת את מצב הדברים בו היא שבה להכרה כשהיא מוטלת על הרצפה בביתה וסמוך אליה ראתה את הנאשם עומד ליד חלון המרפסת והוא "חיוור כסיד" - הינו ביזארי ובלתי מציאותי המחזק בטענה כי עדותה ושיחותיה עם קרובי משפחה לפיהן הנאשם הוא זה שהכה אותה וחבל בה, אינן אלא בבועה של השערותיה המבוססות על סברתה כי רק

היא והנאשם היו בבית.

20. אקדים ואומר, כי אני ערה למכלול טיעוני ב"כ הנאשם בסיכומים, על הפניותיו בנוגע לסתירות כאלה ואחרות בעדויות של המתלוננת וחתנה י"ג, ואולם סבורתי כי התשתית הראייתית בכללותה מביאה למסקנה אחת אפשרית והיא כי היה זה הנאשם אשר הכה את סבתו בערב יום 31.5.2019 וגרם לה לחבלות המתועדות בצילומים והתעודה הרפואית.

הרשעת הנאשם מבוססת על אימון בית המשפט לעדותה של המתלוננת וזאת במצטרף לראיות מפלילות נוספות, חלקן ראיות חיזוק וחלקן עומדות בפני עצמן. לאלה יש להוסיף את הגרסאות הסותרות של הנאשם בקשר לחבלות על גופה של המתלוננת, סתירות בעדותו ולרבות אישורו פרטים בגרסת המתלוננת. הנאשם הותיר רושם לא אמין לאורך כל עדותו. מעבר לגרסאות סותרות מהותית זו את זו באשר לגורם החבלות על גופה של המתלוננת ניכר היה כי הוא משקר.

כמעט לאורך כל עדותו הנאשם מתח את גופו, פיהק ונראה כאילו מדובר במשפט של אדם אחר והוא כצופה חסר עניין. הדברים קבלו ביטוי ממש כשנדרש לשאלות במסגרתן הוטחו בפניו תמונותיה של סבתו כשהיא חבולה ובהתייחסו לכלי בו נטען הותקפה - אבן - משל מדובר היה באדם זר ולא בסבתו. בדברים האמורים ניתן להתרשם גם מעיון בחקירותיו במשטרה ובמהלך העימות אשר נערך רק יומיים לאחר האירוע, כשסבתו מולו והיא חבולה באופן קשה בפניה, ראשה ובעיקר בידיה.

לעומתו, המתלוננת מהווה נדבך מרכזי בראיות התביעה כמי שעיגנה את האירוע במקום ובזמן ואשר נקבה בשמו של הנאשם והצביעה עליו כמי שהכה אותה וגרם לחבלות על גופה כמתואר בכתב האישום, סמוך לאחר האירוע, תחילה בפני בתה וחתנה ומיד אחר כך בפני השוטרים שהגיעו אליה בעודה סמוך לבניין מגוריה, וזמן קצר לאחר מכן בפני הרופא שבדק אותה בחדר המיון.

21. כפי שצינתי בראשית סקירת ראיות התביעה בהתייחס לעדות המתלוננת בבית המשפט, אזי, התקבל הרושם כי המתלוננת נקרעת בין חובתה המשפחתית (דאגתה לגורלו של נכדה) לזו האזרחית לומר את האמת (גם להעיר ולהאיר במצבו הנפשי של נכדה, נזקקותו לטיפול והחשש שמה יחזור על מעשיו) ועושה "מאמץ" ניכר להימנע מלהיכנס לתיאור המעשה האלים שבוצע בה, כשבהמשך ומכבר תיארה באירוע עשתה זאת בצמצום ועד כדי שטענה כי לא ראתה בעיניה את הנאשם מכה בה.

המתלוננת כבת 68 עובדת במפעל למיון ירקות למחייתה היא ש גידלה את הנאשם מגיל קטן, וניכר כי דאגה למצבו ומודאגת גם כיום ממצבו. המתלוננת הותירה רושם כללי חיובי. עדותה התרשמתי הייתה כנה וספונטנית במרבית חלקיה, הגם שניכר היה כי היא נמנעת מלתאר בהשתלשלות האירוע בביתה, וכשכבר עשתה כן (לאחר שב"כ המאשימה עימתה אותה עם דבריה בעימות ובמשטרה) צמצמה בפרטים ולא תיארה את מלא השתלשלות האירוע כפי שתיארה במהלך העימות בפניו של הנאשם.

יש להדגיש, כי המתלוננת לא חזרה בה מהדברים שאמרה במהלך העימות עם הנאשם אשר הוגש במסגרת ראיות התביעה, ולא רק זאת, אלא אף חזרה ואישרה אלה נאמרו מפיה והם נכונים.

22. במהלך חקירתה הראשית נדרשה ב"כ המאשימה מספר פעמים לרענן את זיכרונה של המתלוננת אשר ניכר כי היא מבקשת למלט עצמה משאלות ישירות ביחס להשתלשלות האירוע בכלל וכפי שתיארה אותו בהודעה במשטרה ובמהלך העימות עם הנאשם. כאן המקום בדברי ב"כ המאשימה בצורך למצות את החקירה הראשית שהייתה די ממושכת מבלי שנדרשה לבקש הכרזת המתלוננת כעדה עוינת, שכן זו וכפי העולה מפרוטוקול הדיון חזרה מספר פעמים במהלך עדותה הראשית והצביעה על הנאשם כמי שתקף אותה וחבל בה.

הסברי המתלוננת את הפער בין תיאורה את השתלשלות האירוע בעימות לבין תיאורה אותו בבית המשפט - נעצה בזיכרונה אז "הכל היה מעורפל הייתי בשוק" (עמ' 20 ש' 25) ו "אני שבועיים לא יכולתי לחזור לעצמי נתנו לי תרופות

הרגעה ונגד כאבים" (עמ' 21 ש' 17).

התרשמתי כי הפער האמור הוא פועל יוצא דווקא של קשיי המתלוננת אשר ניכר כי היא נקרעת בין החובה המשפחתית ודאגתה לנאשם אותו גידלה מגיל קטן, לבין חובתה האזרחית להעיד את האמת ואף להתריע מפני התנהגותו הבלתי צפויה הנטענת ונזקקותו לטיפול. לצורך כך אשוב להפנות לקושי של המתלוננת כעולה מפרוטוקול עדותה בבית המשפט לשאלות אליהן הופנתה בקשר עם תיאורה את האירוע ומעורבותו של הנאשם באירוע.

23. עדות המתלוננת בבית המשפט היא למעשה גרסה "רזה" של השתלשלות האירוע אותו תיארה בגרסה מלאה ורצופה במהלך העימות בו הרחבתי לעיל.

תיאור המתלוננת את התרחשות האירוע בבית המשפט היה מצומצם ונעדר כל רצף. למעשה ניתן לומר כי גרסתה בבית המשפט היא תוצר של צירופם של הדברים שמסרה בהקשר זה במהלך כל עדותה וכדי התמונה הבאה: ביום האירוע פנתה לנאשם אשר שכב בסלון ואמרה לו כי עליו לעזוב את ביתה ולחפש לעצמו דירה, מאחר והוא לא רוצה לעבוד והיא לא יכולה לשאת את נוכחותו בביתה (עמ' 19 ש' 8-12). בהמשך יצאה מהבית בין השעות 11:00-12:00 **"באותו יום הלכתי קודם כל לחנות הירקות לקחתי שני סלים ב-11-12 בערך הלכתי אחר כך הלכתי לחנות בשר והוא שכח (שכב ש.ש) כל היום בכל יום היה לי אתו ויכוח אמרתי לו שהוא לא ישכב אצלי עוד שלושה חודשים"** (עמ' 29 ש' 25-30 - חקירה נגדית). הוויכוח כך מסרה, החל כבר בבוקר **"כי הוא כבר יומיים לא עבד"** (עמ' 29 ש' 29). לקראת ערב חזרה הביתה סמוך לשעה 18:00 **"אני אפילו לא יודעת מה להגיד, חזרתי הביתה בשעה 18:00. בשעה 22:00 חזרתי להכרה לקחתי את הטלפון, החלפתי את החולצה כי היא הייתה מלאה בדם, לקחתי את הטלפון ויצאתי החוצה להתקשר"** (עמ' 17 ש' 27-30). בהמשך תוסיף כי התקשרה לבת שלה וסיפרה לה כי הנאשם הרביץ לה וזו הזמינה משטרה. היא והנאשם היו לבדם בבית בזמן האירוע, שניהם בסלון **"הוא היה בסלון על הספה ואני ישבתי בצד על הכיסא"** (עמ' 19 ש' 13-19). היא ראתה טלוויזיה (עמ' 26 ש' 14) ואז סמוך לשעה 18:00, לכל המאוחר בשעה 18:30, קיבלה מכה מאחור בראשה **"אני אפילו לא יודעת מה להגיד קיבלתי מכה מאחור בראש ואז לא יודעת מה קרה"** ולשאלה מי הרביץ לה, השיבה **"נו ברור היינו שנינו בדירה..."**. בהמשך הצביעה על החבלות בתמונות שהוצגו לה ועל אחת מהן ת/8 ציינה: **"אני התעוררתי בפינה הזו"** (עמ' 22). בהמשך תחזור על טענתה כי אינה זוכרת פרטים כי הכל היה מעורפל והיא הייתה בשוק **"איך אני יכולה לספר בפרטים אם אני לא זוכרת כלום"** (עמ' 20 ש' 16). בהמשך כשהתבקשה להתמקד במה שאירע קודם שאיבדה את הכרתה תיארה **"אני משיבה שחזרתי מהחנות שמתי את הדברים במטבח והתיישבתי על הכיסא. שמתי את הדברים, התיישבתי בכיסא וקיבלתי מכה בראש והיו לי סימנים. ניסיתי לסגור את הראש וקיבלתי מכות בידיים"** ושוב ציינה כי בבית היו רק היא והנאשם **"אני וג'ניה"** (ש' 20-23) וכי בזמן שגוננה על ראשה מפני המכות שקיבלה, לא ראתה ולא שמעה דבר (עמ' 26 ש' 13-15), איבדה הכרה ולאחר ששבה להכרתה ראתה את הנאשם כשהוא חיוור כסיד (עמ' 18 ש' 15) ואז פנתה לחדר השינה, החליפה חולצה, לקחה את הטלפון הנייד שלה ויצאה מהדירה להתקשר לבתה.

בהמשך (חקירה נגדית) הרחיבה בפרטי האירוע ומסרה כי הותקפה סביב השעה 18:00-18:30 וחזרה להכרה בשעה 22:00, גם אישרה שיכול שחזרה להכרה גם בין 22:00-22:30 **"אני משערת"** (כך לשאלת ב"כ הנאשם) כשהיא על הרצפה בסלון: **"שכבתי על הרצפה, אני זוכרת איך קמתי קפצתי וראיתי את הפנים שלו הוא עמד בלי לזוז אני נכנסתי לחדר השינה החלפתי בגדים, היה דם על הקירות כי כנראה עשיתי תנועה עם היד"**. לקראת סיום חקירתה הנגדית, לשאלות הסגור אישרה כי לא ראתה את הנאשם מכה אותה, לא ראתה באמצעות מה הכה אותה כי איבדה את הכרתה וכי שכבה מחוסרת הכרה משך כשלוש שעות וכשהתעוררה ראתה את הנאשם לידה, קמה, הלכה לחדר השינה, ראתה שיש דם על הידיים שלה והבינה שהנאשם הוא שהכה אותה, החליפה חולצה, לקחה את הטלפון ויצאה החוצה להתקשר לבתה.

24. נוכח הפער בין תיאורה את האירוע בעדותה המפורטת הנ"ל לבין תיאורה את השתלשלות האירוע במהלך העימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, חזרה ב"כ המאשימה פעם אחר פעם לרענן את זיכרונה של המתלוננת והפנתה אותה לגרסתה במשטרה ובעימות, ולשאלה האם כל מה שסיפרה במשטרה הוא אמת, המתלוננת בספונטניות השיבה: **"באמת זה**

שהוא הרביץ לי, זה אמת. אני רק לא יודעת על מה. לשאלת בית המשפט איך הוא הרביץ אני משיבה שאני לא יודעת. מה אני הייתי בלי הכרה" (עמ' 20 ש' 19-17). לשאלה מתי זכרה טוב יותר את האירוע, השיבה: **"בחקירות הצמודות לאירוע לא זכרתי כל כך, לא יכולתי להבין מה קרה ולא ציפיתי ממנו למכות האלו, הוא צריך לקבל טיפול"** (עמ' 25 ש' 21-22). בהמשך חזרה לאשר כי הדברים הרשומים בהודעתה במשטרה ובדו"ח העימות נאמרו מפיה ולא רק זאת אלא גם אישרה כל הדברים הרשומים בעימות הם נכונים **"כן, הכל נכון"** (עמ' 25 ש' 25-26). כשבתוך כך היא חוזרת ונועצת את הסבירה לפער בין תיאורה את האירוע במשטרה ובמהלך העימות מול תיאורה את האירוע בבית המשפט בכך שמה שזכרה אז סיפרה **"לא יודעת. מה שנזכרתי סיפרתי"** ובהמשך חידדה **"כן. באותו רגע מה שנזכרתי סיפרתי"**.

בכל הנוגע לזיכרונה של המתלוננת יש לציין כי מדברי בתה א' כפי שבאו במזכר של השוטר דוד אמר (ת/13) אמה לא סובלת מקשיים בזיכרון וכי **"היא חדה ובעלת שיקול דעת וזיכרון שלה במצב מצוין"** יש לומר כי כך התרשמתי במהלך עדותה, זו גילתה זיכרון טוב ביחס לפרטים רבים בין אם חשובים ובין אם שוליים, כך למשל מי תירגם את עדותה במשטרה, כי במהלך העימות היה מתורגמן, ידעה לספר אודות משפחתה תוך שנקבה במספר נכדיה, עבודתה, ביקורים אצל הרופא בעניינו של הנאשם ועד כמה ומתי עזר כל טיפול שקיבל ועוד.

25. מכלל הדברים האמורים נראה כי אין מקום להאריך בדיון בטענת ההגנה לתיאור ביזארי ובלתי מציאותי של המתלוננת בתיאורה את עצמה שבה להכרה על רצפת הסלון והנאשם עומד ליד המרפסת "לבן כסיד" ודי אם נאמר כי טענה זו מנותקת מכלל תיאורה של המתלוננת את האירוע כמפורט לעיל לא כל שכן מתיאורה את האירוע במהלך העימות.

אשר לטענתה ההגנה כי בעובדה שלדברי המתלוננת היא נשארה בבית זמן ניכר לאחר ששבה להכרתה ואף החליפה חולצה במקום להימלט מהבית תכף ומיד, יש ללמד כי היא כלל לא חששה מהנאשם שכן זה לא תקף אותה ואין לו קשר לחבלותיה - זו אין לה מקום שתתקבל ובכל מקרה אין בה לשנות דבר. המתלוננת סיפרה בעדותה בבית המשפט כי פחדה, כי הייתה בשוק ולא ידעה מה קורה אתה ומשהבינה כי ידיה חבולות והחולצה מגואלת הדם, פנתה לחדרה החליפה חולצה תוך מספר שניות ולאחר מכן יצאה מהבית. בנוסף, הדברים אינם מנותקים מתיאורה את מצבו של הנאשם אשר באותה עת עמד ליד החלון של המרפסת כשהוא "חיזור כסיד" ועמד בלי לזוז "שכבתי על הרצפה אני זוכרת איך קמתי קפצתי וראיתי את הפנים שלו הוא עמד בלי לזוז אני נכנסתי לחדר השינה החלפתי בגדים..." (עמ' 32 ש' 28-30) ממנו ניתן להתרשם כי הנאשם לא עשה מעשה שהיה בו ללמד את המתלוננת כי הנה בזה הרגע הוא עומד לתקוף אותה, מה גם שלא ניתן להתעלם מעצמת המכות שספגה קודם שאבדה הכרתה והזמן שנדרש לה להתאושש ולזכור כי הוכתה על ידי נכדה.

בכל מקרה טווח הזמנים בין השעה אותה מסרה המתלוננת כי שבה להכרה - 22:00 או סמוך לפני 22:30 (כאישורה בחקירה הנגדית) ועד לשעה 22:40 אז כבר התקבל הדיווח במשטרה אינו מתיישב עם שהייתה זמן ניכר בבית לאחר ששבה להכרה כטענת ההגנה והדברים מקבלים משנה תוקף בהינתן הזמן הנדרש לה לרדת במצבה מהבית למטה ולחייג בטלפון לבתה.

26. אשר לטענת ההגנה לסתירה בדברי המתלוננת בנוגע לטענתה כי הנאשם חנק אותה, אפנה לעדות המתלוננת אשר הסבירה בעניין באמרה **"חנק אני מתכוונת לזה שהוא הרביץ לי בחלק עליון של החזה והכל פה היה שחור (העדה מצביעה על החזה)"** (עמ' 22 ש' 31-32) ואיני מוצאת באופן התיאור סתירה בטח לא מהותית.

27. ההגנה טענה לסתירה **"משמעונית וקריטית ממש"** בעדות המתלוננת בקשר למניע הנאשם להכותה. נטען כי הסבתא טענה לכך שהנאשם לא רוצה ללכת לעבוד ובהקשר זה מסרה תחילה כי הוא לא הלך לעבודה כי הוא הוא לא רצה ללכת לעבודה (עמ' 19 ש' 4) ואילו בהמשך מסרה כי הנאשם לא הלך לעבודה כי לא הרגיש טוב משך יומיים. לדידו של ב"כ הנאשם מדובר בפגיעה של ממש במהימנות המתלוננת. כבר יש לומר כי גם אילו היו הדברים כטענת ההגנה, אין לומר כי מדובר בסתירה מהותית ובוודאי לא קריטית למהימנות המתלוננת. בהקשר זה יש לשוב ולהפנות להתרשמות בית המשפט לכך כי המתלוננת מסרה דברים אלה בגדר אותו קושי בו הייתה בין רצונה לגונן על נכדה ולא להשחיר את דמותו "לא רבנו" "יי"ב לא

הלך לעבודה כי לא הרגיש טוב" (חקירה ראשית) לבין חובתה לומר את האמת "כן וגם שכן כי אני רבתי איתו" (חקירה נגדית).

עוד נראה כי בהסבר המתלוננת לדברים עת עומתה עם הנטען הסבירה כי באותו יום הנאשם התקשר לעבודה ומסר כי הוא לא מרגיש טוב וכי רק התחיל לעבוד 3 ימים לפני האירוע ומתוכם יומיים לא הלך לעבודה. ועוד הוסיפה כי בכל יום היה לה איתו ויכוח על העבודה "אמרתי לו שהוא לא ישכב אצלי עוד שלושה חודשים, כרוצה לומר כי זה לא רוצה לעבוד כדרך שגרה וכל התייחסותה לכך שלא רצה לעבוד היא כמכלול (עמ' 30) בכל מקרה, חרף אי דיוקים בדבריה בהקשר זה, איני מוצאת כי מדובר בסתירה מהותית.

28. אשר לטענת ההגנה כי יש לראות את כל עדותה של המתלוננת כעדות סברה ובכל בתיאוריה את האירוע בבית המשפט ובמהלך העימות כהשערות חסרות כל בסיס -דינה של זו להידחות.

לשיטתה של ההגנה טענת המתלוננת כי הנאשם הוא זה שתקף אותה היא בגדר השערה של המתלוננת שכן זו אישרה בחקירתה הנגדית כי לא ראתה בעיניה את הנאשם מכה אותה, ולא רק זאת, אלא שתשובתה לשאלה " מי הרביץ לך?" - תשובתה - " נו ברור, היינו שנינו .." לא הייתה ברורה מאחר והיא מבוססת על סברתה למעורבות הנאשם בתקיפתה בעובדה כי רק שניהם היו בבית בעת שהותקפה

ראשית יאמר, כי אל מול כך שהמתלוננת לא נקבה בשמו של הנאשם או הצביעה לעברו כשנשאלה מי הרביץ לך, נמצא כי כבר בפתח חקירתה הראשית, כשהתבקשה לספר מה קרה, היא עשתה כן עת פנתה אליו ישירות, הצביעה לעברו ואמרה " אני רוצה לשאול אותו ... שהרים עלי די .

עוד נמצא בהתייחסותה הישירה במהלך עדותה בבית המשפט לנאשם כמי שתקף אותה , כך כשתיארה "אני ...ואני חושבת **שהוא** הגיע מהכיוון של המטבח " ובהמשך " **חוץ** ממנו לא היה אף אחד בבית ". בהמשך ובהתייחסה למצב הדברים לאחר ששבה להכרתה " **הוא עמד ליד המרפסת חיוור כסיד**"

נוסף על האמור במהלך העימות המתלוננת חזרה וטענה כלפיו כי הכה אותה עם אבן בחדר השינה ובסלון ולשאלה הישירה מי הרביץ לה השיבה באופן בהיר מפורש וחד משמעי " י"ב הנכד הוא שתקף אותי אין לי אף אחד נוסף בבית (עמ' 3 ש 59-60)

שנית, איני רואה עין בעין עם ב"כ הנאשם כי בתשובתה של המתלוננת " נו ברור, היינו שנינו בבית ..." תשובה לא ברורה או מרמזת. לטעמי מדובר בתשובה ברורה לכך שהנאשם הוא זה שהכה אותה, והדברים מקבלים משנה תוקף בהמשך תשובתה של המתלוננת " ... פשוט באותו יום אמרתי לו מספיק... אתה לא רוצה לעבוד אני לא מסוגלת להכיל אותך, להרגיש אותך מספיק לך תחפש דירה" המתלוננת לא רק זאת שמפנה את זרקור האשמה לעברו של הנאשם במלא העצמה אלא גם מביאה ברקע ההתרחשות שקדמה לאירוע, למניע שיכול והביא את הנאשם להכותה באותו יום - דרישתה כי יעזוב את ביתה שכן היא כבר לא רוצה שיתגורר עמה, כי קשה לשאת ולהכיל אותו.

שלישית, בהינתן גרסתה המלאה של המתלוננת בעימות הרי שאין באישורה במסגרת הגרסה הרזה שמסרה בבית המשפט ולפיה כי לא ראתה בעיניה את הנאשם מכה בה כדי לבסס בטענת ההגנה כי מדובר בהשערה בלבד. תיאורה את השתלשלות האירוע בעימות אינו מותיר כל מקום לספק כי זו ראתה גם ראתה את הנאשם וקלטה בחושיה כי הוא זה שמכה בה. גם בהקשר זה אשוב להפנות לתיאור המאמץ שעשתה המתלוננת להימנע מתיאור השתלשלות האירוע בכלל ולהתרשמות בית המשפט בנוגע לפער בין תיאוריה. ואוסיף כי וככל שנתייחס רק לעדותה את האירוע בבית המשפט, כי אז, בגדר אותו תיאור, לפיו היא הוכתה מאחור ולאחר מכן כיסתה ראשה בידיה כדי להגן על ראשה ופניה, הרי שלא ממש ניתן לשלול אפשרות כי לא ראתה את הנאשם כשהוא מכה בה מאחור וכי סמוך לאחר מכן איבדה את הכרתה.

לא התרשמתי כי המתלוננת מהוססת או מתלבטת בקשר עם זהות האדם שתקף אותה. ההיפך נכון, ניכר היה כי זו יודעת

ובטוחה לחלוטין וללא צל של ספק כי נכדה הוא ורק הוא זה שתקף אותה, זאת להבדיל מעדותה בשאלה איך ועם מה הכה אותה הנאשם.

המתלוננת ידעה לעשות הבחנה ברורה בין מה שאמרה והינו בגדר השערה שלה ובין מה שאמרה ואינו בגדר השערה. כך בנוגע לכלי תקיפה באמצעותו הותקפה - גרב ובתוכה אבן - מסרה המתלוננת בעדותה בחקירה הראשית כי כל דבריה בקשר לאבן בתוך גרב היו השערות "אני עוד פעם חוזרת ואומרת, אני לא יודעת עם מה הוא הרביץ לי **בעימות אלה היו השערות שלי**" (עמ' 27 ש' 17-29). ואף הוסיפה והסבירה כי לא ניתן לדעתה לגרום לחבלות כפי שנגרמו לה באמצעות ידיים וכי גם הרופא בבית החולים אמר שהחבלות לא נגרמו ממכות בידיים.

עוד יאמר בהקשר זה כי הגם שנוכח דברי המבקשת לא ניתן לקבוע קביעה עובדתית מעבר לכל ספק כי הנאשם הכה את המתלוננת באמצעות גרב שבתוכה גרב, השערת המתלוננת אינה חסרת בסיס בהינתן מראה ומיקומן של החבלות שעל ידיה של המתלוננת ויותר מכך העובדה כי הנאשם אישר את כל הפרטים שמסרה בהקשר זה, הווה אומר, כי הוא נוהג לאסוף אבנים ולהכניס אותן לתוך גרב וכי הוא מאחסן את אותן גרביים שבתוכן אבנים בארונית שבחדרו שם מצאה לא פעם המתלוננת אבנים כאלה וזרקה אותן מחלון הבית.

הדברים האמורים יפים גם לדחיית טענת ההגנה אשר בקשה לראות בתשובת המתלוננת בקשר עם טענתה כי הוכחה: "תשאלו אותו. הוא הביא אבנים הביתה ואני זרקתי אותם דרך החלון, אני לא יודעת למה הוא הביא" (עמ' 25 ש' 5-1) וגם לטענה כי מדובר גם בתיאור ביזארי וככל הנראה בלתי מהימן לחלוטין של המתלוננת, שהרי הנאשם בעצמו אישר את כל דבריה בהקשר זה לרבות שהיא זורקת לו את האבנים מהחלון (ראה דבריו לעיל בחקירה הראשית ובעימות).

עוד נלמד על כך שהמתלוננת ידעה לעשות הבחנה בין דברים שאמרה והם בגדר השערה לבין דברים שאמרה ולא היו בגדר השערה, כך בדבריה לרופאים שבדקו אותה מסרה כי הותקפה על ידי הנכד שלה ונראה לי באמצעות מקל או אבן והדברים מתיישבים גם עם עדותה בבית המשפט בהקשר זה מסרה כי מה שאמרה לרופא בבית חולים סורוקה אודות התקיפה הייתה השערה (ש' 21-23).

זאת ועוד במהלך חקירתה הנגדית נשאלה האם בחקירתה במשטרה מסרה כי הלכה לישון בשעה 22:00 והכל בבית היה בסדר השיבה בכנות כי אין זו האמת וכי לאחר ששבה להכרתה נדמה היה לה שהתעוררה משינה "**זה פשוט נדמה לי כי כשהתעוררתי ראיתי דם על הקירות**" (עמ' 32 ש' 31-33).

לעומת כל האמור, לא נמצא במהלך כל עדותה כל אמירה ולו ברמז לכך שטענתה כי הנאשם היכה אותה היא בגדר השערה. גם לא ניתן לומר כי מסקנתה זו נגזרת רק מהעובדה כי רק שניהם היו בבית.

29. בין אם המתלוננת ראתה את הנאשם מכה אותה ובין אם לא ראתה כי כיסתה ראשה בידיה או לא זכרה באמת בהשתלשלות האירוע, כאמור, המסקנה היחידה ההגיונית האפשרית היא כי הנאשם הוא זה שהכה את סבתו.

30. עיקר השוני בין הגרסה של המתלוננת בעדותה בבית המשפט לעומת תיאורה במהלך העימות מול הנאשם, נמצא בעובדה כי בתיאורה בבית המשפט האירוע מתחיל בסלון הבית ובפוזיציה בה המתלוננת ישובה על כיסא בצד, בפנית הסלון וצופה בטלוויזיה אשר מתיישב פחות או יותר עם תיאורה כי את המכה הראשונה קיבלה בראש מאחור (הניחה כי הנאשם הגיע מאחור וכנראה מכיוון המטבח) וכן מתיישבת עם תיאורה כי כיסתה מיד את ראשה ופניה (גם עיניה) על מנת להגן עליהם מה שמנע ממנה לטענתה לראות בעיניה כי הוא מכה אותה) בהמשך נראה כי הגרסה הרזה כאמור תתאים יותר לגרסתו החדשה של הנאשם).

31. כאמור בפתח הדברים של פרק זה, התרשמתי כי עדות המתלוננת כמכלול הינה מהימנה וכנה וזאת חרף שסייגה וצמצמה בתיאורה את האירוע בבית המשפט ועד כדי שלא ראתה בעיניה את הנאשם מכה בה.

בין אם הגרסה שמסרה בעדותה בבית המשפט היא נוכח שנקרעה בין חובתה האזרחית לבין משפחתה ורצונה שלא להחמיר עם הנכד אותו גידלה בעצמה, כהתרשמות בית המשפט, ובין אם שנמסרה על רקע קשיים בזיכרונה כטענתה ואולי אף משום שנמנעה מלחוות שנית את חווייה האלימה - **המסקנה היחידה האפשרית המתקבלת בכל אחת מהגרסאות, זו המלאה בעימות או זו הרזה בעדותה בבית המשפט - הינה - כי הנאשם הוא זה שתקף את סבתו, שכן כל אחת מהגרסאות מקימה מעל לספק סביר את המסקנה שהנאשם הוא זה שהכה את סבתו וגרם לה לחבלות המתועדות במסמכים הרפואיים שהוגשו.**

בכל אחת מגרסאות המתלוננת, זו הרזה בעדותה בבית המשפט וזו המלאה במהלך העימות מול הנאשם, נמצא את אותו גרעין קשה - העדות מעוגנת בזמן ובמקום לרבות את בעובדה כי בערב יום האירוע (ערב שבת 31.5.2019) רק היא והנאשם היו בביתה (הנאשם אישר כפי שנראה בהמשך) ובאין חולק כי כבר בשעה 22:40 חתנה של המתלוננת כבר דיווח למשטרה על כי המתלוננת הוכתה על ידי הנאשם.

בכל גרסה המתלוננת מתארת כי הותקפה על ידי הנאשם בתוך ביתה של המתלוננת, בערב שישי של יום 31.5.2019 בין השעות 18:00-18:30 - 22:00-22:30.

בכל גרסה טענה המתלוננת כי רק היא והנאשם שהו בבית בזמן הרלוונטי לאירוע כך, בעדותה בבית המשפט:
נו ברור, היינו שנינו בדירה... (עמ' 19 ש' 11-12); הוא היה בסלון על הספה ואני ישבתי בצד על הכיסא (ש' 16-19); לשאלת ביהמ"ש מי היה בבית, אני משיבה שאני זז'ניה" (עמ' 20 ש' 20-23); איך מישהו יכול לראות אם רק שנינו היינו" (עמ' 23 ש' 12-13); "אנחנו גרים רק שנינו, אני וג'ניה, זה היה ביום שישי בכניסת שבת" (עמ' 24 ש' 28-29) **אין שם אנשים אחרים... אני ראיתי טלוויזיה ואני חושבת שהוא הגיע מהכיוון של המטבח"; אמרתי כבר, היה ליד הדלת של המרפסת" (עמ' 26 ש' 21-22); שכבתי על הרצפה אני זוכרת איך קמתי קפצתי וראיתי את הפנים שלו הוא עמד בלי לזוז" (עמ' 32 ש' 24-28); **חוץ ממנו לא היה אף אחד בבית" (עמ' 33 ש' 15-17); לא היה אף אחד, אני מסבירה לך היינו שנינו, אף אחד לא בא לדירה שלי בכלל (עמ' 34, עמ' 8).****

כך בעימות " י"ב הנכד הוא שתקף אותי **אין לי אף אחד נוסף בבית (עמ' 3 ש' 59-60).**

בנוסף, בעדותה בבית המשפט ובמהלך העימות המתלוננת מצביעה באופן ברור לעברו של הנאשם ואומרת באופן מפורש כי הנאשם הוא זה שהכה אותה.

הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט כי רק הוא והמתלוננת היו בבית בערב יום האירוע וכי המתלוננת יצאה מהבית סמוך ובין השעות 19:00-21:00 (צירוף כל תווך הזמן שהעריך הנאשם בחקירותיו כזמן בו יצאה המתלוננת מהבית) שאז ירדה המתלוננת מהדירה לשוחח עם בתה.

32. לעדות המתלוננת בבית המשפט מצטרפת שורת ראיות אשר לא רק מחזקתו אחת את השנייה אלא שחלקן ראיות עצמאיות שגם הן לעצמן ובלבדן, מקימות מעל לספק סביר את המסקנה כי הנאשם הוא שתקף את סבתו.

ראיות אלה מבוססות בעיקרן על עדויותיהם של בתה וחתנה של המתלוננת אליהם התקשרה המתלוננת בתכוף לאחר שברחה מהדירה ולהם אמרה כי הנאשם הרביץ לה ואשר דיווחו סמוך ומיד והזמינו משטרה; על דו"חות הפעולה של השוטרים אשר הגיעו לזירת האירוע תוך פחות מ 5 דקות וחברו למתלוננת; תעודה רפואית המתעדת את דברי המתלוננת בחדר המיון אליו הובהלה כעבור כשעה מזמן עזיבתה את הבית.

עדויות של י"ג וא'

י"ג התקשר למשטרה בשעה 22:40 והודיע כי על כך שהמתלוננת הותקפה בביתה על ידי נכדה והיא נמצאת מחוץ לביתה בשעה 22:40. י"ג סיפר כי המתלוננת אמרה לו בשיחת הטלפון עמה בערב האירוע כי "...".

א' העידה כי לאחר השעה 22:00 " ...אני ובעלי היינו באילת בערב יום שישי היה צלצול טלפון מאימא שלי שהנאשם הרביץ אותה והיא כולה סימנים כחולים. אחרי זה בעלי התקשר למשטרה והזמין משטרה".

לציין כי השניים מסרו בעדותם כי המתלוננת סיפרה להם שהנאשם הכה אותה באמצעות גרב שבתוכה אבן, אולם בכל הנוגע לדברי י"ג לא הוברר עד תום מתי סיפרה לו המתלוננת בדבר ואשר לא' זו העידה כי אמה סיפרה לה כי הנאשם היכה אותה עם אבן שהוכנסה לתוך גרב רק למחרת, ביום שבת לאחר שחזרו מאילת, ולא במהלך השיחה הטלפונית סמוך לאחר האירוע.

מעדותם של י"ג וא' התרשמתי כמהימנה ואני מוצאת לתת אמון מלא בעדותם. א' לא הפריזה בתיאורה וכל שמסרה בעניין היה כי בשיחה הטלפונית אמה סיפרה לה שהנאשם הרביץ לה ויש לה סימנים כחולים. עדות זו עולה בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת אשר לשאלה מה ואיך סיפרה לבתה בשיחת הטלפון, השיבה "אני לא אמרתי לה פרטים לא אמרתי איך רק אמרתי שהוא הרביץ לי... והיא ובעלה הזמינו משטרה".

י"ג בעדותו התייחס להיכרותו עם הנאשם ולהתנהגות בעייתית המאפיינת אותו, לרבות הצורך שלו בטיפול, אולם לדברים אלה נמצא ביסוס במסמכים שהוגשו (ת/ - ת/). כאן יש לציין כי י"ג התייחס להתנהגות בעייתית של הנאשם באופן כללי וטען שלדעתו הנאשם צריך טיפול. .

טענת ההגנה כי אין ליתן בעד זה אימון מאחר ולא דייק בלשון המעטה בדבריו כי הוא שוחח טלפונית עם המתלוננת סמוך לאחר האירוע - אין לה מקום להתקבל. ראשית, י"ג הותיר רושם חיובי ואמין ובכל הנוגע לעצם קיומה של שיחה עם מתלוננת, שוכנעתי כי הוא אכן שוחח עם המתלוננת. אני רואה הכיכד מתשובותיה של א' בעדותה בעניין זה (עמ' 15, ש' 24-20) יש להסיק חש משמעית כי י"ג לא שוחח כלל עם אמה סמוך לאחר האירוע ובמסגרת אותה שיחה שהתנהלה בין המתלוננת לבתה. א' מסרה בהקשר זה " אימא התקשרה, אמרה שהנאשם הרביץ לה והיא כולה כחולה, אני מיד ספרתי לבעלי שזה מה שקרה והוא מיד התקשר למשטרה" (עמ' 15 ש' 25-26). דבריה, נמצא מתיישבים עם דברי י"ג, אשר סיפר כי בהתחלה, כשקיבל את השיחה מאת המתלוננת היא לא רצתה לספר לו מה קרה " בהתחלה היא לא רצתה לספר לי" (עמ' 12 ש' 2-1) ועל כן, הוסיף י"ג הוא העביר את הטלפון הנייד לא' שה סיפרה המתלוננת מה קרה, ואז, א' סיפרה לי"ג " אני מיד ספרתי ... שזה מה שקרה.. " ללמד כי י"ג ידע שקרה משהו אולם לא ידע מה, עד שסיפרה לו א' " שזה מה שקרה" ואז שוחח עם המתלוננת ותיאר כי זו גם בקשה מהם עזרה והוא אף אמר לה שהם באילת והוא יזעיק את המשטרה, מה שעשה מיד.

אשר לתוכן השיחה, כשנשאל בהקשר זה סיפר כי המתלוננת אמרה לו שהנאשם הרביץ לה ולא הוסיף בדבריו דבר וחצי דבר בקשר עם איך הרביץ הנאשם למתלוננת. בהמשך סיפר כי המתלוננת סיפרה לו שהנאשם הרביץ לה עם גרביון ואבן, אולם לא ברור מדבריו וממהלך הדברים בעדותו, מתי סיפרה לו עם מה הרביץ לה הנאשם, האם בשיחה הטלפונית עוד כשהיה באילת או בשיחה מאוחרת יותר כשהוא וא' כבר חזרו מאילת וכפי שהעידה א'. מכאן, לטעמי אין מקום לייחס לו את אמירת הדברים דווקא ביחס לשיחה הראשונה.

בכל הנוגע לשאלה האם המתלוננת התקשרה לטלפון הנייד של י"ג או של א', זו לא הובררה עד תום במהלך עדותם וחקירתם של י"ג וא'. בכל מקרה, בשאלה זו אין לשנות מהעובדה עליה אין חולק, לפיה המתלוננת יצרה קשר עם י"ג וא' סמוך לאחר שהותקפה וסיפרה להם שהנאשם הרביץ לה וכי לא' הוסיפה וסיפרה כי יש לה סימנים כחולים. לסיכום הדברים אומר כי י"ג וא' ענו על כל שאלה שהופנתה אליהם, לא התרשמתי ממגמת הפללה וכמכלול הותירו רושם חיובי.

המדובר בשיחה ראשונה (טלפונית) של המתלוננת לאחר תקיפתה, עם בתה וחתנה במסגרתה היא אומרת להם כי הנאשם הרביץ לה ויש לה סימנים כחולים. בהינתן שבשעה 22:40 י"ג כבר דיווח למשטרה, הרי השיחה בין המתלוננת לבתה וחתנה התקיימה סמוך לפני השעה 22:40 (י"ג דיווח למשטרה כבר בשעה 22:40) ומכאן נראה כי טווח הזמנים בין תקיפת המתלוננת ויציאתה מהבית לרחוב עד לשיחה האמורה הוא במסגרת 30 דקות לערך, ובכך נמצא כי התקיימו שלושת התנאים שבסעיף 9

לפקודת הראיות והם: עיתוי-ספונטניות, תוכן וזהות וכי יש לראות באמרת המתלוננת כאמרת עד בעת ביצוע עבירה וזו תשמש כראיה לתוכנם של הדברים.

עדות השוטרים שפגשו במתלוננת סמוך לאחר מעשה העבירה

ראיה נוספת עצמאית לתוכנם של הדברים שאמרה המתלוננת מבוססת על דוחות הפעולה של השוטרים עמית קציר (ת/16) ומזל מירזויב (ת/15) אותם הגישה ב"כ המאשימה בהסכמת הסנגור. מאלה נלמד כי בהמשך ישיר לשיחת הטלפון של י"ג שהתקבלה במוקד 100 בשעה 22:40 הם הגיעו כבר בשעה 22:45 למקום מגורי המתלוננת ופגשו בה ברחוב הסמוך לביתה, כשהיא חבולה בפניה וידיה, ולשאלה מה קרה, אמרה להם כי נכדה י"ב תקף אותה.

השוטר עמית קציר תיאר כי ביום 31.5.2019 בשעה 22:44 התקבל דיווח במוקד 100 ולפיו המודיע (י"ג) נמצא בחוף ניין ביץ' באילת, וכי וחמותו שמתגוררת באופקים התקשרה אליו ואמרה לו כי הנכד שלה נתן לה מכות וכי מדובר בנכד ששוחרר מהכלא. בהמשך הוא יצא למקום יחד עם השוטרת מזל מירזויב ומשהגיע למקום פגש את המתלוננת ו **"ישר ראיתי כי הידיים שלה חבולות עם דם ונפוחות וגם בפנים יש לה חבלות ושטף דם קצת מתחת לעין. אמרה לי כי הנכד שלה י"ב ... תקף אותה והוא נמצא בדירה שלה למעלה. עוד הוסיפה כי השתחרר לאחרונה מהפסיכיאטרי. הגעתי לדירה המיועדת ביחד עם הסבתא היא אמרה לי שזה הוא זה שתקף ניגשתי אליו ובשעה 23:00 הודעתי לו שהוא מעוכב בגין חשד לתקיפה...".** השוטר עמית קציר ציין כי הנאשם נראה רגוע ובדירה נצפו "קצת טיפות דם" זכוכית מנופצת וכי חיפוש ראשוני שבוצע לתפיסת כלי תקיפה לא העלה דבר.

השוטרת מירזויב תיארה כי כשפגשה את המתלוננת **"וישר הבחנתי בחבלות על שתי הידיים שלה ובחבלה בפנים בעין"** ומששאלה המתלוננת "מה קרה" סיפרה לה המתלוננת כי הנכד שלה י"ב תקף אותה ושהוא לא מזמן השתחרר מהכלא ושיש לו עבר פסיכיאטרי. בהמשך עלתה עם המתלוננת והשוטר עמית לדירת המתלוננת ומשנכנסו פנימה מצאו את הנכד שלה יושב בסלון. מזירת האירוע תיארה השוטרת **"ראיתי טיפות של דם בחלק מחלקי הבית ושברי זכוכיות בסלון"** כשבהמשך צילמה השוטרת את זירת האירוע (ת/8) ואת החבלות על גופה ראשה פניה וידיה של המתלוננת (ת/9-12).

לשאלה פתוחה ששאלו השוטרים " מה קרה?" המתלוננת סיפרה להם כי הנכד שלה, י"ב, תקף אותה ובתוך כך ציינה במקום המצאו "בדירה שלה למעלה". השוטרים עולים יחד עם המתלוננת לביתה ושם אכן נמצא הנאשם כשהוא יושב בסלון ובמעמד זה המתלוננת אומרת לשוטר עמית קציר, שזה הוא, הנאשם, זה שתקף אותה "הגעתי לדירה המיועדת ביחד עם הסבתא והיא **אמרה לי שזה הוא זה שתקף** נגשתי אליו ובשעה 23:00 הודעתי לו שהוא מעוכב בין חדש לתקיפה... "

אשר לעיתוי אמירת הדברים בפני השוטרים עולה מדוחות הפעולה של השוטרים כי פרק הזמן שחלף בין אמרת הדברים על ידי המתלוננת בשיחת הטלפון לבתה וחתנה, לאמירתה את הדברים בפני השוטרים בשעה 22:45 - חלפו 5 דקות בלבד.

פרק הזמן של 5 דקות בוודאי עונה על דרישת הספונטניות שבסעיף 9 בפקודת הראיות והדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות המיוחדות בהן מסרה המתלוננת את אמרתה לשוטרים כשהיא נמצאת בשעת לילה ברחוב סמוך לביתה, חבולה קשות בפניה וזרועותיה ולבטח תחת השפעתו של האירוע המסעיר שהתרחש זמן קצר קודם לכן.

בנסיבות האמורות, נמצא כי התקיימו שלושת התנאים שבסעיף 9 לפקודת הראיות והם: עיתוי-ספונטניות, תוכן וזהות. אשר לדרישת הספונטניות של האמרה יש לומר כי זו לא נפגמה על אף שהשיחה הראשונה של המתלוננת הייתה לבתה ועל אף שמדובר במסגרת תשאול לשאלות אנשי מרות, אשר לא שאלו שאלות מדריכות.

בנוסף, אמרות המתלוננת מקיימות את תנאי חריג נוסף לכלל האוסר על עדות שמיעה - אמרת קורבן אלימות לפי סעיף 10(1) לפקודת הראיות שזו לשונו:

10" עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה... ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:
(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו".

בע"פ 5730/96 גרציאני נ' מדינת ישראל מפרט בית המשפט את הרציונל לקבילותן של אמרות קרבן מעשה אלימות כראיה ל"אמיתות תכנן":

"הטעם לקבילותן של האמרות שסעיף 10 הנ"ל מדבר בהן, נעוץ בהנחה, שכאשר קרבן של אלימות אומר דברים הנוגעים למעשה האלימות לו היה לקרבן, אין דעתו נתונה לאמירת שקר; וניתן על כן לקבל את דבריו כמשקפים את האמת.

הטעם לקבילות האמרות בנסיבות הקבועות בסעיף האמור נעוץ, איפוא, בקיומה של "זיקה מקשרת" בין מעשה האלימות לבין האימרה שאומר קרבנה של האלימות; כאשר זיקה זו מסלקת את החשש, שמא האימרה כוזבת. זיקה כזו יכולה, על פי טיבה, להתקיים, רק במקום שבו יש "סמיכות זמנים" בין האלימות לבין האימרה; באופן שהאימרה נאמרת תחת "השפעתה" של האלימות".

במקרה לפניי מדובר באמירות שנשמעו בסמיכות זמנים קרובה ביותר לתקיפה הנטענת, עד כי יש לראותן ככאלה שנמסרו תחת השפעתה של אותה אלימות. משכך, הגם שאמרות אלו מקורן במתלוננת והגם שעל דרך הכלל אין מקום "לחיזוק עצמי" יש להן מעמד ראייתי עצמאי נפרד מעדותה של המתלוננת בבית המשפט.

אמרת המתלוננת בפני הרופא כחיזוק לעדותה.

המתלוננת הובהלה לחדר המיון בבי"ח "סורוקה". בתעודה הרפואית מיום 1.6.2019 (ת/7) נרשם כי הגיעה לחדר המיון ביום 31.6.2019 בשעה 23:34 ולדבריה הותקפה ונחבלה בפניה, בפלג גופה העליון ובגפיים עליונות. בסיכום נרשם כי מדובר בחבלה רב איברית, נצפתה המטומה בקרקפת פריטאלית דו צדדית. בהמשך נרשם מדברי המתלוננת כי הותקפה על ידי נכדה, ככל הנראה באמצעות כלי - מקל או אבן וכי איבדה את הכרתה. אשר לתיאור החבלות נמצא חבלות גם בשורש כף יד ימין ומרפק ימין.

אמרת המתלוננת בפני הרופא באה כעבור מספר שעות קצר אולי רק שעתיים מזמן תקיפתה. נמצא כי תיעוד החבלות תואם את העולה מהתמונות אותן צילמה השוטרת מזל מירזויב כמו גם תיעוד המטומה בקרקפת פריטאלית המתישבת עם עדות המתלוננת כי הוכתה בראשה מאחור.

הערכת גרסאות הנאשם

33. הנאשם מסר שתי גרסאות. **גרסה ראשונה** מסר במשטרה ולפיה המתלוננת נפלה במדרגות ונחבלה. על פי דבריו, המתלוננת הייתה במצב רוח מדוכךך "בכתה לאלוהים" ולאחר ששתתה בירה יצאה מהבית לשוחח עם דודתו א' ונפלה במדרגות. להלן נביא מעדותו בפרוטוקול הדיון:

ש. איפה אתה היית שנפלה במדרגות?

ת. בתוך הבית.

ש. על איזה מדרגות מדובר?

ת. איך שיוצאים מהבית הכל חשוך שם.

ש. איך ידעת שהיא נפלה? אתה היית בבית?

ת. שמעתי אותה נופלת" (ש' 25-30).

בהמשך יספר כי מיד יצא מהבית לעזור לה, התעניין ושאל אם הכל בסדר והיא השיבה שכן ובקשה לנוח. בהתייחסו לחבלות טען כי לא ראה, אולם מיד אחר כך הוסיף כי ראה " טיפה בעין זה שנפלה.. ובראש קיבלה מכה חזקה..".

הגרסה אותה יזנח הנאשם בעדותו בבית המשפט וידבק בגרסה אחרת פורטה בהרחבה (עמ' ___) וניתן להתרשם כי זו לא סדורה ומעורפלת ונמצא בה סתירות פנימיות ותהיות רבות. כבר בפתח חקירתו, בתשובה לחשדות נגדו טען "לא יודע על מה מדובר" ומיד אחר כך יספר כי המתלוננת נפלה במדרגות. יטען כי לא ראה חבלות אולם בהמשך כי ראה " טיפה בעין זה שנפלה.. ובראש קיבלה מכה חזקה..." ומאוחר יותר (חקירה שנייה) לאחר שהוצגו לו תמונות המתעדות את החבלות יאמר "...**מה שאתה מראה לי פה אני לא מבין בכלל מאיפה זה**" (עמ' 3 ש' 43-47).

לאורך כל חקירתו במשטרה נמצא כי תשובות הנאשם בקשר לחבלות המתלוננת היו "אני לא יודע מזה שום דבר" " אני לא יודע על מה מדובר בכלל" ורק כשהוטחו בפניו תמונות המתלוננת וכשהשאלות חזרו ונסובו סביב טענתה כי לא נפלה במדרגות, אלא שהוא זה שהכה אותה וגרם לה לחבלות שעל פניה וידיה, וטען כי המתלוננת נפלה במדרגות וקשר את החבלות לנפילתה במדרגות "אני לא קשור לזה בכלל אני ראיתי שנפלה במדרגות והיא התקשרה לדודה שלי וזהו" (עמ' 3 ש' 45-46) כשבהמשך אף יוסיף "אני ראיתי".

גם בחקירתו השנייה (2.6.2019 שעה 10:17) לתיאור המתלוננת את האירוע וטענתה כי הוא תקף ופצע אותה הסתפק הנאשם בתשובות כמו " אני לא יודע על מה מדובר " אני לא יודע איך הגעתם לזה" "אני לא יודע מאיפה הבאתם את זה" "אני לא קשור לזה" " לא יודע אמרתי לך אני לא קשור לזה" כשבהמשך " אני לא יודע מזה כלום אתה מאמין אני ראיתי אותה בסדר גמור לא יודע אך הגעתם לזה" (עמ' 3 ש' 4) וגם בפעם זו, רק לאחר כשהחוקר מטיח בו כי המתלוננת מכחישה כי נפלה במדרגות וטוענת כי הוא זה שהכה אותה - הנאשם חוזר לגרסת המדרגות ואומר "אני שמעתי אותה נכנסת לבית ונופלת במדרגות ... ואחרי זה היא התקשרה לדודה שלי א" (עמ' 3 ש' 37-38) וגם בפעם זו גרסתו בכל הנוגע לסדר התרחשות הדברים מעורפלת ומבולבלת.

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בעימות בין הנאשם למתלוננת נערך כעבור כשעה לאחר חקירתו השנייה (שעה 11:20) במהלכו מטיחה המתלוננת ישירות בפניו של הנאשם את השתלשלות האירוע מתחילתו בחדר השינה והמשכו בהימלטותה לסלון שם המשיך להכותה עם האבן (פעם הראשונה שמזכירה אבן) ועד שדחפה אותו ונמלטה מהבית. מצופה היה כי הנאשם יזעק ויטען בפני סבתו עמה טען אין ולא היה לו כל וויכוח את גרסת המדרגות. ואולם תגובתו הייתה "אני לא יודע על מה מדובר" (עמ' 2 ש' 9-14). כך בהמשך העימות וכמעט לכל אורכו, הנאשם משיב לכל הנטען כלפיו " אני לא יודע על מה מדובר" "אני לא יודע על מה היא מדברת" "אני לא מבין על מה היא מדברת" ואף לא ברמז העלה את גרסת המדרגות. במפתיע, בין שלל תשובותיו הנ"ל נמצא כי הנאשם מתייחס, ובהרחבה, לכלי באמצעותו טענה המתלוננת כי הכה אותה "**האבן**" תוך שהביע דעתו כי הכאת אישה באופן המתואר על ידי המתלוננת יכול לגרום למוות.

בדומה לחקירותיו כך בעימות הנאשם נזכר וחוזר לגרסת המדרגות לאחר שהשיב " אני לא יודע על מה מדובר" ורק לאחר מה שנראה כתזכורת עברו מאת החוקר אשר מטיח בו "ת"מ אומרת שהיא לא נפלה במדרגות כמו שמסרת בחקירה שלך ... אלא שאתה תקפת אותה בבית .. במיטה.. הנאשם נראה " נזכר" שיש לו בכלל גרסה כזו ומשיב " אמרתי לך אני שומע אותה במדרגות והכנסתי אותה לבית, שמעתי שהיא עושה שיחת טלפון" (עמ' 4, ש' 64-64).

גרסה שנייה מסר הנאשם בעדותו בבית המשפט ועל פי גרסה זו הוא מרחיק עצמו מכל ידיעה בקשר עם החבלות על ידיה ופניה של המתלוננת. המדובר בגרסה כבושה לפיה הוא לא ידע, לא שמע ולא ראה דבר בקשר עם החבלות. לדבריו (חקירה ראשית) הוא והמתלוננת היו בבית, "היא התעסקה בשיער שלה, היא הייתה בחדר, התייפפה..." קיבלה טלפון וירדה מהבית למטה לדבר בטלפון עם דודתו וכעבור 20 דקות לערך הגיעו שוטרים ולקחו אותו לתחנת המשטרה.

הנאשם העריך כי המתלוננת יצאה מהבית בין השעות 19:00- 20:00 ומאוחר אישר שיכול שיצאה מהבית בין השעות

20:00-21:00. בחקירתו הנגדית הוסיף כי המתלוננת חזרה מעבודתה ביום האירוע סמוך לשעה 17:00 התקלחה הסתרקה וירדה למטה בין השעות 19:00-20:00 ומאז לא ידע מה קרה אתה עד הגעת השוטרים לדירה. על מנת לעמוד בבהירות על דברי המתלונן בקשר עם העובדה כי רק הוא והמתלוננת היו בבית כמו על מנת לחדד בשוני שבין הגרסאות, אביא מעדותו כלשונה:

"ש: שניכם הייתם לבד בדירה?

ת: כן.

ש: לא היה עוד אף אחד בדירה?

ת: לא, לא היה אף אחד".

ש: כשסבתא שלך הגיעה בשעה 16:00-17:00 היא הייתה עם החבלות?

ת: לא.

ש: אז היא הייתה בסדר גמור.

ת: כן.

ש: מה הפעולות? מה אתה עשית, מה היא עשתה בזמן שהייתם לבד בבית?

ת: לא יודע, סבתא ככה התקלחה, הסתרקה, היא הייתה אחרי עבודה ואחרי זה יצאה בחוץ.

ש: אחרי שהיא הסתרקה והתקלחה, מה היא עשתה?

ת: היא ירדה למטה, בערב היא ירדה למטה.

ש: למה היא ירדה למטה?

ת: לדודה שלי נראה לי, אני לא זוכר.

ש: איך אתה יודע?

ת: היא דיברה בטלפון.

ש: איך אתה יכול לשער שהיא דיברה דווקא עם דודה שלך?

ת: כי היא דיברה אתה בטלפון.

ש: שמעת אותה מדברת עם דודה שלך?

ת: כן.

ש: אתה יודע על מה הן דיברו?

ת: הן דיברו על בגד חדש, אני יודע? זה מה שאני זוכר.

ש: היא ירדה לדבר עם דודה שלך, באיזה שעה בערך זה היה?

ת: 19:00-20:00.

ש: כשהיא עלתה בחזרה אחרי שהיא דיברה איתה בטלפון איך סבתא שלך נראתה? היו עליה חבלות?

ת: היא לא חזרה הביתה, באה המשטרה ולקחה אותי, הסבירו לי למטה שמהו קרה לסבתא שלי, הם לקחו אותי איתם" (עמ' 46-47).

34. קודם הדברים האמורים ולאחריהם עומת הנאשם ארוכות בחקירתו הנגדית עם גרסתו במשטרה, אישר חתימתו על שתי ההודעות שמסר במשטרה אולם השיב בשלילה כי זו הגרסה שמסר " ..אבל אני לא אמרתי דבר כזה" ולשאלת ב"כ המאשימה אף אישר כי זו הפעם הראשונה בה הוא שומע את הדברים בקשר עם המדרגות (עמ'41) ובכי כל תשובותיו לשאלות החוקר בקשר עם החשד נגדו כי הכה את סבתו וגרם לה לחבלות היו: "אני לא יודע על מה אתה מדבר, זה מה שעניתי לו".

השוטר עופר כהן אשר גבה את הודעות הנאשם במשטרה וערך את העימות, נחקר קצרות בבית המשפט וכבר יש לומר כי הותר רושם כללי חיובי ומהימן. במהלך חקירתו הקצרה הוא נדרש לגרסת הנאשם בשאלה אחת בלבד - האם נכון לומר כי הנאשם "עמד על גרסה מאוד עקבית" והכחיש את המיוחס לו, לה השיב כי הנאשם מסר גרסה, הא ותו לא.

גרסת הנאשם בבית המשפט לפיה לא שמע לא ראה ולא ידע מה קרה למתלוננת, ניתנה מאוחר לגרסתו במשטרה ולאחר עדותה של המתלוננת. המדובר בשינוי מהותי היווה לשורשם של דברים, לפיו הנאשם למעשה מכחיש כל אמירה שלו בקשר עם גרסה זו לרבות בתיאורו את החבלות על פניה של המתלוננת מיד לאחר שיצא לעזור לה והכניס אותה לבית ולרבות את ידיעתו כי קבלה מכה חזקה בראש. ניכר כי גרסה מאוחרת זו הומצאה בהתאמה המתבקשת והאפשרית לגרסה "הרזה" יותר של המתלוננת בעדותה בבית המשפט אשר גם בגדרה עמדה על טענתה כי לא נפלה במדרגות. כך למשל, עת נשאל בחקירתו הראשית "מה אתה בעצם אומר על מה שהיא אומרת? מה שהיא סיפרה במשטרה? והשיב " הנה היא יושבה מולי ואמרה ששום דבר לא

היה שם ואף אחד לא נגע בה".

הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בהעדר כל הסבר מניח את הדעת מצד הנאשם לשינוי הדרמטי בגרסתו ומכך שטענתו כי לא מסר את גרסת המדרגות בפני החוקר נאמרה כלאחר יד, מהפה לחוץ ותוך שהוא מבטל במחי יד ממש את הדברים שנרשמו מפיו במהלך חקירתו במשטרה. הנאשם עומת פעם אחר פעם הנאשם עם גרסת המדרגות במשטרה אולם פעם אחר פעם נמנע להתייחס ולתת הסבר לעובדה כי במשטרה מסר גרסה אחרת, תוך שהוא דבק בגרסתו לפיה הוא נשאר בדירה ואילו סבתו ירדה מהדירה למטה ועל כן הוא לא יכול לדעת כיצד נגרמו לה החבלות: "אני לא יודע, אני הייתי בתוך הבית, היא הייתה למטה ואני הייתי בתוך הבית, אז הייתי עם אימא שלי בטלפון ואז היה בלגן" (עמ' 42 ש' 1-2).

הנאשם נמצא מסתבך בדבריו לא אחת. דוגמא להסתבכות הנאשם בשקרים בגרסה השנייה נמצא בתשובותיו לשאלות מתי ראה לראשונה את המתלוננת כשהיא חבולה. על פי דוחות השוטרים שלא נסתרו עלה כי מיד לאחר שהמתלוננת סיפרה להם שהנאשם תקף אותה והוא נמצא בביתה, היא עלתה יחד עם השוטרים לבית שם כזכור נמצא הנאשם יושב בסלון, ושם בבית אמרה המתלוננת לשוטר עמית קציר כי הנאשם הוא זה שהכה ופצע אותה, וברי כי הנאשם ראה את החבלות על פניה וידיה כבר אז. אלא מה, שנוכח אחיזת הנאשם בגרסתו השנייה, לשאלות ב"כ המאשימה בנוגע לסדר התרחשות הדברים בגרסתו (מתלוננת יצאה מהבית וירדה למטה לשוחח עם דודתו הוא לא ראה אותה ולא ידע מה קרה לה) הסתבך הנאשם בשקריו וטען כי הפעם הראשונה בה ראה אותה כשהיא חבולה בפניה וידיה הייתה כשירד בלווי השוטרים מהבית למטה. "...כשירדתי אחרי זה ראיתי אותה עם החבלות ליד האמבולנס" (עמ' 42 ש' 18). ו "רק שירדתי למטה ראיתי אותה" לעומת חקירתו הראשית שם סיפר כי כשכבר ירד עם השוטרים למטה אמרו לו כי האמבולנס לקח אותה (עמ' 43), כשבהמשך אף טען כי ראה לראשונה את המתלוננת כשהיא חבולה בפניה וידיה רק בתמונות שהוצגו בפניו"כן זה בתמונות " (עמ' 43 ש' 19).

נמצא כי הנאשם לא מדייק, בלשון המעטה, גם בתשובותיו ביחס למערכת היחסים עם סבתו והאווירה בבית אותם תיאר "נורמליים לגמרי" וגם עת הכחיש באופן גורף אירועים קודמים בינו לבין המתלוננת. כך, במהלך העימות ביניהם מסרה המתלוננת "הוא גר אצלי שלושה חודשים וכל יום היו מריבות שהוא ילך לעבוד ורק שלושה ימים הוא מצא עבודה והנה אני התחלתי להעיר אותו לעבודה והוא הרביץ לי זה מקרה אחר וזה לא פעם ראשונה שהוא הרביץ לי". אמנם מיד לאחר מכן תיקנה המתלוננת את עצמה ואמרה כי לא הרביץ קודם לפעם זו אולם הוא נוהג לאיים כי ירביץ וציינה באירוע שהתרחש כחודש קודם במהלכו הנאשם זרק אותה מהבית לחדר המדרגות ותגובת הנאשם "אני לא יודע על מה מדובר בכלל" (עמ' 4 ש' 86-92; עמ' 5 ש' 93-97) ועוד ציינה באירוע בו שבר את הטלוויזיה.

במסגרת עדות הנאשם בקשר למערכת היחסים ביניהם יחסיו עם סבתו הוא טען מעולם לא נהג באלימות כלפי אחרים. אלא מה שמדברי המתלוננת, ובהמשך גם מדבריו עלה כי היה מעורב באירוע אלים קודם ובהסכמה הוגשה הכרעת דין בעניינו (בת"פ 27077-12-17) וממנה עלה כי הנאשם איים על אמו והשליך מחלון ביתה של המתלוננת הנמצא בקומה הרביעית שולחן אוכל, כסאות וואזה ופסל השייכים לה, חבט מספר פעמים במסך הטלוויזיה החדש, הרים את המיטה של הסבתא והפך אותה על אדן החלון, השליך בגדים ומזון השייכים לסבתא וכתוצאה מכך נשבר הריהוט והתפרק.

הנאשם נדרש בעניין פעם נוספת בחקירתו הנגדית עת נשאל בהקשר זה והשיב "אני? מתי? בחיים לא". משהוצג בפניו והוא עומת עם דוח הפעולה של השוטרת ימית סולטן (ת/17)בקשר לאירוע שהתרחש ביום 4.4.2019, ממנו עולה כי השוטרת הגיעה לבית הסבתא בעקבות דיווח של אמו של הנאשם בו מתואר בין היתר כי הנאשם אשר השתחרר לא מזמן ממאסר הוא חולה פסיכיאטרי ולא לוקח תרופות, דחף את הסבתא שלו החוצה מביתה ונעל את דלת הבית "לא, יכול להיות שהיא איבדה את המפתח, אני לא יודע. לא זוכר (עמ' 44 ש' 11).

התאמת הנאשם את דבריו לגרסאות השונות שמסר נמצא בין היתר גם בתיאורו את האווירה בבית וטענתו כי אין לו על מה לריב עם סבתו אינם מתיישבים עם דברי המתלוננת. בגרסה במשטרה תיאר את מצבה של המתלוננת בכי רע "היא מיואשת מכולם ומהעבודה לא מבינה מה קורה איתה" ובחקירתו הנגדית "היא בכתה, היא בוכה לאלוהים, לא יודע למה היא בכתה, היא אמרה שהיא לא רוצה לדאוג לי" (עמ' 41 ש' 26-31).

לעומת זאת, בגרסה בבית המשפט תיאר את מצב רוחה של המתלוננת כמרומם, אז סיפר כי כשחזרה מעבודתה השיב "היא התעסקה בשיער שלה, היא הייתה בחדר, התייפפה וירדה למטה" (עמ' 37 ש' 26-29). ניכר כי גם מצב רוחה של הסבתא הותאם לגרסה אותה בחר לספר באותה עת. גרסת המדרגות - שתתה בירה, בכתה, ונפלה במדרגות. גרסת לא ראיתי לא שמעתי לא ידעתי - דווקא הייתה במצב רוח טוב כל זמן ששהתה במחיצתו ועד שיצאה מהבית.

סתירות אחרות נמצא בדברי הנאשם אשר בחקירתו הראשית מסר בפעם הראשונה כי המתלוננת מהדירה למטה לשוחח עם דודתו בין השעות 19:00-20:00 כשבהמשך אישר בקלות וכמעט ללא מחשבה לב"כ כי הסבתא ירדה למטה בין השעות **20:00-21:00** (עמ' 38 ש' 13-22). גם בקשר לתוכן השיחה בין הסבתא לבין הדודה א', נמצא סתירה, כך תחילה טען כי הוא לא יודע על מה שוחחו "מאיפה אני יודע באמצע הלילה אני יכול להבין במה מדובר בכלל". ובהמשך עדותו כבר ידע כי הן דיברו על בגד חדש, אני יודע? זה מה שאני זוכר".

אשר לתקופת מגוריו עם הסבתא מסר בחקירה הראשונה כי קודם לאירוע התגורר עמה 7 חודשים ואילו בהמשך מסר כי התגורר עמה 4 חודשים בעוד שהסבתא טענה ל3 חודשים ועגנה דבריה בכך שעבר להתגורר עמה סמוך לאחר שחרורו ממאסר.

35. ניכר כי בניסיונו להתאים גרסתו בבית המשפט לשאלות שנשאל ולראיות שהוטחו בפניו התבלבל הנאשם לא אחת. ניתן להתרשם מעדותו כי הוא נמנע מלהשיב לשאלות רבות בחקירתו והסתפק בתשובה חוזרת "אני לא יודע על מה מדובר" ועוד תשובות בדומה לכך וזאת בעיקר בנוגע לגורם החבלות על פניה וידיה של סבתו.

בסיכום הדברים האמורים נמצא כי באף אחת מהגרסאות שמסר הנאשם הוא לא נתן הסבר מניח את הדעת מדוע זה סבתו שגידלה אותו מאז שהיה ילד קטן שנתנה לו קורת גג בביתה ואשר לטענתו אין לו אתה עניין וריב, תעליל עליו עלילת שווא.

36. בהתייחס לעובדה כי רק הנאשם והמתלוננת שהו בבית בטווח הזמנים בו נחבלה המתלוננת, הציעה ההגנה הסבר אלטרנטיבי לפיו יכול והמתלוננת מעדה במדרגות ונחבלה, ועל מנת לחלץ עצמה ממצב מביך אשר יחדד בגילה ומצבה הבריאותי מול בני משפחה וחברים, העלילה עלילת שווא על הנאשם.

לחילופין הציעה הסבר אחר לפיו המתלוננת אכן הותקפה על ידי אדם אחר ולא על ידי הנאשם, שכן אין כל ראיה שהנאשם היה זה שעשה זאת ואין גם כל ראיה היכולה לבסס הרשעה מעבר לספק סביר אודות השעה או מקום הפגיעה וזאת בשים לב לסתירות המהותיות בגרסאותיה של המתלוננת.

את שני ההסברים לא ניתן לשלב באופן סביר והגיוני מארג הראייתי שהוכח ועל כן שניהם אינם אפשריים. אשר להסבר השני אוסיף כי זה נשלל לא אחת על ידי הנאשם עצמו במהלך עדותו בבית המשפט וגם במשטרה ומה גם שלא נמצא ולו ראשית ראיה בתשתית הראייתית לרבות בעדות הנאשם לאפשרות זו. כאן המקום להוסיף בעדותם של עדי תביעה 4-5, שניהם שכניה של המתלוננת (עדותם הוגשה בהסכמה) אשר העידו על אופייה הטוב של המתלוננת, שכנות טובה עמה והעדר כל סכסוך וריב עם מי משכניה, מה שמתכתב עם דברי הנאשם עצמו לפיהם לסבתו אין סכסוך עם אחרים.

אשר לאפשרות לעלילת שווא של המתלוננת כלפי נכדה זו מוטב שלא הייתה עולה בכלל. ראשית יש לומר לתהות מה מביך בגילה של המתלוננת והאם מעידה במדרגות מנת חלקם של מבוגרים בלבד? שנית, מצבה הרפואי של המתלוננת לא עמד לבחינה במסגרת הדיונים ועם זאת ההתרשמות מהמתלוננת בהקשר זה הייתה כי מצבה הוא טוב, כך מסרה בתשובה לשאלות ב"כ הנאשם והוסיפה כי מלבד תרופה ללחץ דם היא לא סובלת מבעיות רפואיות.

נוסף על האמור, נדמה כי התנהלות המתלוננת במהלך העדות בבית המשפט לרבות המאמץ שעשתה להימנע מתיאור מלא של השתלשלות האירוע, מכל סיבה שהיא, מדברת בעד עצמה. אמנם זו עמדה בתוקף על טענתה כי לא נפלה במדרגות ורק הנאשם הוא זה שתקף אותה, אולם לצד זאת ניכר היה כי מבקשת לתאר את דמותו בקווים רכים "לא רבנו" לפעמים הוא טוב ולפעמים הוא כזה "ובוודאי שלא להכפישו או להפלילו בכל מחיר. ביטוי נוסף לכך נמצא בדברי המתלוננת עת לשאלה האם זכרה את האירוע בעדותה במשטרה, השיבה: "לא הכל היה מאוד מעורפל, הייתי בשוק, כי הוא אמר שאני סבתא הכי

טובה בעולם" (עמ' 20 ש' 25). ובדברי הנאשם עצמו, אשר בחקירתו במשטרה תיאר את מצב רוחה של סבתו בכי רע " **היא מיואשת מכולם ומהעבודה לא מבינה מה קורה איתה**" ובחקירתו הנגדית בהקשר זה הוסיף לתאר כי באותו ערב "היא בכתה, היא בוכה לאלוהים, לא יודע למה היא בכתה, היא אמרה שהיא לא רוצה לדאוג לי" (עמ' 41 ש' 26-31).

37. בסיכום הדברים נמצא כי הנאשם שיקר בעדותו ולמעשה המציא שתי גרסאות שונות. לעומתו, המתלוננת עמדה על הגרעין הקשה בגרסתה ולפיו לא נפלה במדרגות וכי הנאשם הוא זה שתקף אותה. התנהלות המתלוננת אשר בקשה לדייק את עדותה על פי זיכרונה והבנתה מחזקת באמינותה ומהימנות עדותה. בגרסת הנאשם בבית המשפט (וגם זו במשטרה) נמצא כי עיגונם של מקום התרחשות התקיפה, טווח הזמנים בו שהתה המתלוננת בבית והעובדה שרק הנאשם והמתלוננת היו בבית בטווח זמנים זה - נותרו בחפיפה מלאה לדברי המתלוננת בכל אחת מהגרסאות ואשר נתמכו ומצאו חיזוקים בראיות חיצוניות עצמאיות.

סוף דבר, המסקנה היחידה ההגיונית האפשרית הינה כי הנאשם הוא זה שהכה וחבל בסבתו בערב יום 31.5.2019 ולפיכך אני מרשיעה אותו בביצוע עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום כ"ט טבת תש"פ, 26/01/2020 במעמד הנוכחים.

שוש שטרית, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

טיעונים לעונש יישמעו ביום 17.2.2020 בשעה 09:00.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

**ניתנה והודעה היום כ"ט טבת תש"פ,
26/01/2020 במעמד הנוכחים.
שוש שטרית, שופטת בכירה**

הוקלדעלידיאלינורבסטקר